Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 31 (746)

4 – 8 серпня 2014 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Підписний індекс – 22242

На варті неба України!

“ Безпілотники допоможуть знищувати гадів, не ризикуючи життям наших хлопців”

8 стор.

“Народний літак” готується знову відчути небо

4 стор.

Расмуссен: “Я тут, щоб запропонувати підтримку НАТО Україні”

3 стор.

Офіційно на озброєння

3 стор.

Військові допомагають жителям звільненої Красногорівки

У звільнену від терористів Красногорівку, що на Донеччині, прийшла перша допомога від Збройних Сил України. Два вантажних автомобілі 93-ї окремої механізованої бригади ОК “Південь” доставили жителям містечка найнеобхідніше: питну воду, хліб, консерви та інші продукти харчування.

Бої за Красногорівку точилися близько трьох тижнів. Армійські підрозділи могли взяти містечко й скоріше, але в такому випадку було б набагато більше руйнувань. Тож військові звільняли Красногорівку без застосування важких видів озброєння. Крайні три дні армійським підрозділам дошкуляли снайпери. Але й їх вдалось нейтралізувати.

Після цього в місто зайшли перші вантажівки з водою та хлібом. Зараз Красногорівка справляє гнітюче враження. Людей на вулицях практично нема. Значна частина мешканців залишила місто. Інші бояться виходити з помешкань та укриттів, які обладнали власноруч. Де-не-де біля будинків на вогнищах люди готують їжу. На стовбурах дерев та стінах будинків – сліди від куль. Деякі вікна розбиті вщент. Там були позиції снайперів. Пересуватися вулицями й досі моторошно – десь за Красногорівкою лунають постріли.

3 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

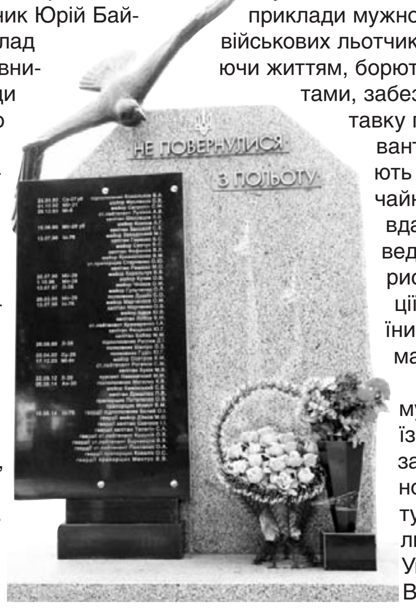
РІЧНИЦІ

Офіцерів Повітряних Сил відзначили за мужність і героїзм

У Командуванні Повітряних Сил до відзначення 10-ї річниці виду Збройних Сил підійшли у пригніченому настрої. Адже на пам'ятній стелі тим, хто не повернувся з польоту, викарбовано нові імена льотчиків, які героїчно загинули на Сході держави.

Командувач Повітряних Сил генерал-полковник Юрій Байдак, керівний склад виду та представники місцевої влади поклали квіти до стели з іменами загиблих та взяли участь в невеликому мітингу з нагоди десятиріччя виду.

Через офіційні джерела військовослужбовців Повітряних Сил привітали Глава держави, Міністр оборони, начальник Генерального штабу. Із вітальним словом виступив і командувач Повітряних Сил.

Він наголосив, що найкращі якості захисників Вітчизни військовослужбовці Повітряних Сил демонструють саме сьогодні, у складний для української держави час.

– У пам'яті українського народу назавжди закарбуються приклади мужності і героїзму військових льотчиків, які, ризикуючи життям, борються з терористами, забезпечують доставку гуманітарних вантажів, виконують інші надзвичайно важливі завдання в зоні проведення антитерористичної операції на сході України, – сказав командувач.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі та незламність духу державними нагородами, відомчими відзнаками заохочено понад 100 військовослужбовців Повітряних Сил.

Юрій Бандерівець. "Крила України". Фото автора.

НОВИНИ З АЕРОДРОМУ

Льотна зміна у морських авіаторів

У морській авіаційній бригаді відбулася чергова льотна зміна екіпажів вертольотів Ка-27 та Мі-14.

За словами виконуючого обов'язки командира бригади, від часу перебазування військової частини з Криму на материкову Україну загальний наліт морських авіаторів склав понад 600, а середній наліт на екіпаж – майже 35 годин.

– У бригаді всі літальні апарати, які знаходяться в строю, забезпечені екіпажами. Ми здатні виконати будь-яке завдання вдень і вночі, у простих і складних метеоумовах, – зазначив офіцер.

Протягом дня екіпажі вертольотів Ка-27 відшліфовували пошуково-рятувальні навички на землі. В майбутньому, отримавши відповідні допуски, льотчики перейдуть до більш серйозних завдань у морі та в складних метеоумовах. А на вертольоті Мі-14 фахівці готували молодого льотчика як командира екіпажу.

У найближчих планах морських авіаторів – участь у міжнародних навчаннях «Сі бриз-2014».

ЛЬОТНА ПРАКТИКА

Випускники Харківського університету Повітряних Сил готуються до держіспитів

Курсанти випускного курсу льотного факультету Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, які опановують навчально-тренувальний літак Л-39 "Альбатрос", завершили льотну практику та готуються до держіспитів.

– Майбутні льотчики-винищувачі провели у небі майже 100 годин та опанували всі необхідні навички, які їм знадобляться в подальшій службі, – розповів виконуючий обов'язки начальника університету військовий льотчик першого класу генерал-майор Андрій Алімпієв.

Курсанти розпочали складати державні іспити 7 серпня. Їхні товариші по курсу, які навчаються на військово-транспортних літаках Ан-26 та вертольотах Мі-8МТ, будуть атестовані наприкінці серпня.

Слід додати, що найближчим часом льотна практика розпочнеться у курсантів-льотчиків ІІІ курсу. Також цими днями другокурсники університету прибули на аеродром, де вже розпочалася наземна підготовка, в ході якої вони виконають по два обов'язкових стрибки з парашутом. Після завершення наземної підготовки допущені курсанти приступлять до польотів на легкомоторних літаках ХАЗ-30 у парі з льотчиком-інструктором.

ЛЬОТНА ЗМІНА

На вертольотах Мі-8 вдосконалюють льотну майстерність досвідчені пілоти, самостійно літають молоді

На Вінниччині, у Гвардійській бригаді транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України, на вертольотах типу Мі-8 пройшла чергова льотна зміна. Екіпажі вертолітної ескадрильї виконували польотні завдання вдень, в простих метеоумовах.

Протягом льотної зміни було виконано 18 вильотів, загальний наліт особового складу склав біля 8 годин.

Основні завдання польотів полягали у підготовці льотного складу за курсом бойової підготовки армійської авіації, відновленні втрачених навичок, обльоті вертольотів після виконання регламентних робіт. Також здійснювались чергові перевірки з техніки пілотування, навігації та бойового застосування.

Решта льотчиків, відповідно до різних видів льотної підготовки, виконували перевірки з техніки пілотування в зону за дублюючими приладами під шторкою із заходом на посадку з використанням автоматичного радіопеленгатора, тренувальні польоти у зону на гранично малих висотах та інші.

Цього дня гвардії старший лейтенант Михайло Дряхлов вперше виконав політ на висіння та переміщення біля землі.

Варто зазначити, як і завжди, у належному ритмі працювали всі служби бригади, що задіювалися для забезпечення польотів. Як приклад, командуванням бригади відмічений особовий склад інженерно-авіаційної служби.

Олег Забавчук. Фото автора.

Групи цивільно-військового співробітництва працюють у містах Донбасу

Групи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України продовжують свою роботу в зоні антитерористичної операції. Одна з них працювала у місті Волноваха Донецької області. Тут офіцери зустрілись з представниками районної влади та головами сільських і селищних рад, керівниками місцевих органів правопорядку та захисту населення від надзвичайних ситуацій.

В самій Волновасі та більшості населених пунктів району панує мир. Агресивно налаштовані особи, які підтримували створення так званої "ДНР", виїхали з району на території, які поки що контролюються бойовиками. Але мирні мешканці Волновахи пережили справжній жах. Українські активісти зазнавали фізичних тортур, грабежів та знущань. Тож й досі прості люди бояться відкрито висловлювати свої погляди. Втім, більшість мешканців тут все-таки за мир і спокій, за Україну, за свою Батьківщину.

– До мене в редакцію щодня надходять листи, в яких люди пишуть про підтримку єдиної України, – розповідає головний редактор районної газети "Наше Слово" Людмила Олейник.

Чимало мешканців міста підходять до офіцерів груп цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України і просять передати слова вдячності та підтримки бійцям нашої армії за їхню ризиковану роботу на передовій заради повернення миру на землі українського Донбасу.

– Ми готові перетерпіти відсутність води й світла, аби тільки на нашій українській землі запанували мир і спокій, – каже одна з жінок, яка підійшла привітатись з військовослужбовцями.

Та є в районі й населені пункти, де досі неоголошена війна руйнує людські долі.

– Всі наші мешканці бачуть: військовослужбовці поводяться надзвичайно коректно і толерантно, – зазначає сільський голова. – Однак дехто в селі обурюється: солдати навіть в магазин за покупками заходять з автоматами.

– Ні на мить український військовий не може залишити свою зброю напризволяще чи, ще гірше, – залишити ворогу, – відповідає керівник груп цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України полковник Олексій Ноздрачов, – бо тоді вона може потрапити до рук супротивника. Тож нехай вона таки буде в руках солдатів і під їх пильним контролем, ніж в руках бойовиків чи терористів. І всі наші бійці прагнуть якомога скоріше перемогти бойовиків, відкласти зброю і повернутись до мирної праці. Тож такі незручності тимчасові. Позиція командування в цьому секторі така – місцеві мешканці та голови громад мають знати, які військові стоять поруч з їхніми оселями, і налагоджувати з ними конструктивний діалог.

За підсумками зустрічі занотовано чимало проблемних питань. Для їх вирішення керівництво цивільно-військового співробітництва вже залучило організацію "Червоного хреста" та волонтерів. Командувач оперативного командування "Південь" генерал-лейтенант Руслан Хомчак також поінформований про існуючі проблеми і ближчим часом виділить ресурси для їх розв'язання.

– Запланована військовими робота із надання допомоги для стабілізації суспільно-політичної ситуації в регіоні дуже правильна, – діляться враженнями голова райради Іван Овчинніков. – І в цій напруженій ситуації треба переконувати місцевий люд, що все це робиться для розвитку рідного краю.

Владислав Копцев. "Крила України". Фото автора.

Військові допомагають жителям звільненої Красногорівки

Закінчення. Початок на 1 стор.

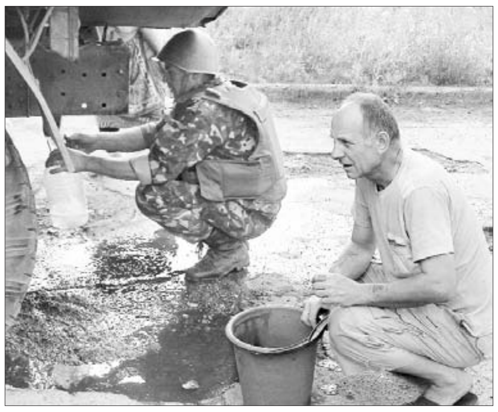
Новина про те, що військові привезли воду і продукти, стрімко облітає містечко. Біля цистерни і вантажівки з'являється черга. Військові віддають свої продовольчі набори. Кажуть, що краще залишаться без обіду і вечері, але хоч трохи допоможуть простим людям, які опинилися в біді.

– Це наша рідна українська армія, – заспокоюють одна одну літні жінки у черзі, – тепер все буде добре. Головне, щоб мир нарешті запанував. Головне, щоб більше тут не було злочинців і бандитів.

Зі сльозами на очах місцеві мешканці показують журналістам своє бомбосховище в підвалі музичної школи. Тут при світлі гасової лампи проводили дні і ночі десятки жителів Красногорівки. Ще одні заручники терористів – пацієнти місцевої лікарні.

– Усі хворі, які могли пересуватися, залишили лікарню, – розповідає медична сестра, яка разом з іншими колегами прийшла набрати води, – залишилися лише лежачі хворі. Піти звідси вони не можуть ніяк.

В лікарні зовсім мало медиків. Тут практично цілодобово працює єдиний доктор. Всі інші або пішли у відпустки, або просто виїхали. 27-літній хірург Станіслав не зміг залишити хворих напризволяще. У найважчі часи він вів прийом хворих і вдень, і вночі.

– Люди приходили з порізами та іншими травмами, я надавав їм необхідну допомогу, потім вони йшли додому, бо в лікарні також не було ані світла, ані води, – розповідає лікар. Як єдиний чоловік в усій лікарні він бере найбільшу бочку і прямує до цистерни з водою.

Підвозити воду і продукти доведеться ще не один раз. Тож офіцери групи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України запропонували військовому командуванню зробити військові транспорти в Красногорівку систематичними. Окрім того, фахівці цивільно-військового співробітництва вже знайшли громадських активістів та благодійні організації, які також допомагатимуть мешканцям Красногорівки.

Владислав Копцев. "Крила України".
Фото автора.

НАШІ СОЮЗНИКИ

Расмуссен: "Я тут, щоб запропонувати підтримку НАТО Україні"

Генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен прибув до Києва. "Я тут, щоб запропонувати політичну підтримку НАТО Україні та Президенту Порошенку", – написав Расмуссен у своєму Twitter.

6 серпня відбулась його зустріч з Прем'єр-міністром України Арсенієм Яценюком. Глава Уряду наголосив на важливості координації спільних зусиль для подолання загрози європейській безпеці, яку представляє російська агресія проти України. Прем'єр високо оцінив активну позицію Альянсу щодо рішучого засудження незаконної анексії Росією АР Крим та агресивних дій на Сході України.

Арсеній Яценюк і Андерс Фог Расмуссен обговорили спільні кроки, спрямовані на подальше поглиблення співпраці України з Альянсом. Йдеться, зокрема, про взаємодію в рамках інструменту Річних національних планів, а також використання заснованих НАТО нових Трастових фондів на підтримку обороноздатності України.

Глава Уряду та Генеральний секретар НАТО відзначили важливість вжиття додаткових заходів реагування на розвиток ситуації в Україні за підсумками майбутнього саміту Альянсу, який відбудеться 4-5 вересня у Великобританії.

В рамках візиту Генсека НАТО в Україну також заплановані зустрічі з Президентом України Петром Порошенком, Міністром закордонних справ Павлом Клімкіним і Головою Верховної Ради Олександром Турчиновим.

НАКАЗОМ МІНІСТРА

Офіційно на озброєння

Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей підписав наказ № 499 від 5 серпня 2014 року «Про прийняття на озброєння Збройних Сил України учбово-бойових літаків Су-27УБ1М, Су-27УП1М та бойових літаків Су-27С1М, Су-27П1М».

Учбово-бойові літаки Су-27УБ1М, Су-27УП1М та бойові літаки Су-27С1М, Су-27П1М призначені для ведення повітряного бою на малій та середній дальності в будь-яких погодних умовах та в будь-який час доби без обмежень, у всьому діапазоні висот та швидкостей польоту літаків, забезпечення льотно-тактичної підготовки льотчиків у бойових підрозділах, а також для покращення бойової ефективності та можливостей, експлуатаційно-технічних характеристик і системи технічного обслуговування.

УБЛ Су-27УБ1М, Су-27УП1М та бойові літаки Су-27С1М, Су-27П1М є модернізованими серійними літаками Су-27УБ, Су-27УП, Су-27С, Су-27П, оснащеними комплектом додаткового обладнання.

КАДРОВІ РОТАЦІЇ

Призначено нового керівника ДП "Антонов"

З 1 серпня 2014 року виконання обов'язків президента – Генерального конструктора Державного підприємства "Антонов" покладено на Сергія Меренкова.

Кандидатуру Сергія Меренкова на посаду виконуючого обов'язків президента – Генерального конструктора ДП «Антонов» було рекомендовано Прем'єр-міністру України асоціацією «Укравіапром», яка об'єднує понад 60 підприємств авіаційної галузі.

ДЕНЬ ВІЙСЬК ЗВ'ЯЗКУ

Свято в полі

Напередодні професійного свята до зв'язківців, якими командує полковник Борис К., котрі забезпечують зв'язок для військових в зоні проведення антитерористичної операції, приїхав їхній духовний наставник протоієрей Олександр Філіппов. Насамперед – провів польову літургію. Заступник командира окремої гвардійської бригади зв'язку каже, що й в місті постійної дислокації військові його бригади відвідують церкву. Але зараз в полі, в екстремальних умовах, потреба в духовній підтримці відчувається найсильніше.

Отець Олександр привіз військовим два бронежилети, сім розвантажувальних жилетів, комплекти польової форми та взуття, засоби зв'язку, чимало важливих побутових дрібниць. Дорогою купив зв'язківцям кавунів. Більше ста кілограмів, тож спробували усі. Чимало коштів на закупівлю речей для військових зібрали прості прихожани Одесько-Балтської єпархії.

Отець Олександр переповів гвардійцям й побажання від вірян: "Повертайтеся живими". Ці слова люди написали й на бронежилетах, які віддали військовим.

Заступник командира щиро зізнається: добре слово дуже важливе для військових. Воно додає сил і наполегливості.

В польових умовах зв'язківці роблять усе, аби військові підрозділи та командування ніколи не втрачали зв'язок між собою. Зазначають, що робити це непросто. Про деталі своєї роботи розповідають неохоче. Запевняють, що зв'язок забезпечують надійний.

Владислав Копцев.
"Крила України".
Фото автора.

Бійці 51-ї окремої механізованої бригади, батальйону територіальної оборони та інженерно-саперного підрозділу оперативного командування "Південь" вилучили цілий арсенал зброї та боєприпасів.

Вилучили російську зброю та вибухівку

В ході боїв за звільнення населеного пункту Красногорівка бійці бригади захопили десятки одиниць стрілецької зброї терористів.

– Це автомати калібру 7.62 АК-74, АКС-74, що, як видно, брали участь в бойових діях, – розповідає начальник служби ракетно-артилерійського озброєння оперативного командування "Південь" полковник Олег Сніжко, – також є АК-74 в мастилі, які були закладені в обладнану схованку. Вилучили гранати до гранатометів РПГ-7 та 82-міліметровий гранатомет, який можна перевозити як у вантажівках, так і в автомобілях типу "УАЗ" чи "Газель". Окрім того, бійці вилучили гвинтівки СКС, які, як видно, використовувались в бойових діях, та чимало патронів до стрілецької зброї. Вся ця зброя буде передана на склади Збройних Сил України для утилізації.

В Красногорівці військові виявили приміщення, переобладнане під склад для зберігання вибухових речовин. Боєприпаси призначалися для руйнування мостів, гребель, залізничних колій та інших об'єктів інфраструктури. Частина з них також була оснащена оболонками з уламками. Такі види вибухівки здатні вражати людей на відстані до ста метрів і могли бути використані для організації терактів. Зараз і склад, і небезпечні речовини знищені.

А під час несення служби на одній з автомобільних доріг у Волноваському районі військовослужбовці зупинили за п'ятдесят метрів від блокпоста підозрілий автомобіль "Деу Ланос". Водій легковика втік. Під час перевірки автомобіля було виявлено, що він замінований.

– Салон легковика був начинений вибухівкою, – розповідає начальник управління оперативного забезпечення оперативного командування "Південь" полковник Михайло Ковальський. – Це амонал, в тротиловому еквіваленті його там містилось близько ста тридцяти кілограмів. Крім того, в автомобілі були встановлені гранати на розтяжках. З метою забезпечення життя і здоров'я військовослужбовців і мирних мешканців було проведено часткове розмінування. Вибухова речовина була вилучена. Автомобіль після цього утилізований. Виходячи з цього, хочу звернутися до військовослужбовців і мирного населення – при виявленні вибухонебезпечного предмету необхідно обгородити його, обмежити доступ до нього та повідомити про це правоохоронні органи. Наші команди розмінування їх знешкоджують. Робити це варто обов'язково, бо різні небезпечні предмети ваблять до себе насамперед дітей, і вони можуть першими постраждати від залишених злочинцями боєприпасів.

Окремий трофей українських солдатів – малогабаритний ручний вогнемет. Він був вилучений у терористів під час ведення бойових дій. Вироблений вогнемет в Російській Федерації. Інформацію про країну виробника було витерто, однак відомості про номер і серію зброї збереглися, бо стерти їх неможливо. Таким чином можна ідентифікувати походження вогнемета.

Вся вибухівка терористів буде ліквідована нашими саперами. Вона не знищить плодів мирної праці українців – їхні дороги, мости, залізниці і заводи, не принесе сліз та горя в мирні оселі.

Владислав Копцев. "Крила України".
Фото автора.

"Народний літак" готується знову відчути небо

"Везунчик", кошти на ремонт якого збирали усім світом, уже зовсім скоро зійде із лави запасних і отримає нове життя разом із новою роботою. Старенький, майже безнадійний Ан-26, що довго припадав порохом на аеродромі у Борисполі, невдовзі возитиме вантажі і людей у зону АТО.

– Ремонтні роботи завершені на 90 відсотків, – розповідає заступник командира бригади з інженерно-авіаційної служби військової частини А2215 підполковник Олексій Братусь. – Максимум через два тижні літак злетить в небо. У тому, що "Феніксу" ще літати і літати, вже ніхто не сумнівається. На цьому літаку двигун напрацював 2,5 тис. годин, коли визначений час роботи – 15 тис. годин. То скільки нам ще треба років, щоб ми вилітали ці години. 50 років – це не межа. Літак надійний. Жоден подібний не зазнав катастрофи через несправність.

Підполковник зізнається, спочатку мало вірив у можливість відродження повітряного судна. Та коли заводи почали відгукуватись і безкоштовно виконувати деякі роботи, сумніви зникли.

– Залишилось завершити регламентні роботи і запустити авіаційні двигуни. Величезний обсяг роботи залишився позаду. Закупили повністю комплект гідравлічних шлангів, заправили літак пальномастильними матеріалами. Із деякими проблемами, але все ж закупили авіагуму. Через товаришів-авіаторів ми знайшли авіагуму в Польщі. Вийшло на 20 тисяч грн дешевше, ніж купили б російського виробництва. Ми переживали за долю гвинтів, та і тут все склалось. Взагалі найбільший обсяг роботи виконали наші фахівці інженерно-авіаційної служби. Люди із ранку до ночі виконували складну фізичну роботу.

За ремонт літака вже заплачено більше 400 тисяч народних грошей. Кошти надсилають від 20 гривень до 12 тисяч на картковий рахунок, Бориспільська мерія виділила 10 тисяч, водоканал – 20 тисяч.

– Льотчики з Росії також надсилають кошти, але просять не розголошувати їх імена. Із багатьох країн відгукнулися: Чехії, Словаччини, Болгарії, США, Канади. До того ж, багато компаній зробили літаку цінні і дуже потрібні подарунки. Із кожним днем коло друзів "Везунчика" зростає. Це й авіакомпанії "Air Sirin", "URGA", "Меридіан", Державний музей авіації (Жуляни), Кіровоградська льотна академія НАУ і багато інших.

Літак підніметься в небо під позивним "Фенікс". А тим часом ще один літак із Борисполя незабаром побачить небо.

– Ми готуємо до капітального ремонту Ан-30, що вже 13 років не підіймався у небо. Спочатку на 410 заводі його оглянуть, згодом – проведуть необхідні ремонтні роботи. Сподіваємось, відроджені літаки якомога швидше розправлять крила.

Марія Руда.
"Крила України".

Лежали

Поранені герої продовжують прибувати до військових госпіталів та військово-медичних клінічних центрів Міністерства оборони України із зони проведення антитерористичної операції. Понад 80 солдатів, сержантів та офіцерів, зокрема, знаходяться на лікуванні у Вінниці, в стінах ВМКЦ Центрального регіону. Звичайно, готуючи газету до друку, ми не можемо оминути увагою цю тему – тему доль людей у погонах, які пролили свою кров за Волю та Незалежність нашої Батьківщини. Цього разу ми розповімо нашим читачам навіть не про одного, а одразу про трьох поранених героїв – сержантів та солдата, яких прооперували та лікують у Вінницькому медично-клінічному центрі.

Знімок на прощання: Роман залишається, а Андрій іде на реабілітацію.

Це – двоє сержантів-десантників із 95-ї Житомирської окремої аеромобільної бригади ВДВ та солдат-сапер із 93-ї окремої механізованої бригади. Начебто, різні частини або принаймні підрозділи, але є у цих трьох мужніх чоловіків щось спільне, що їх об'єднує… По-перше, усі вони є резервістами, які колись були строковиками та контрактниками, а потім були мобілізовані та знову стали до строю. А по-друге, їх об'єднують спільні бої, ще зовсім свіжі спогади про події двотижневої давності, коли на одних і тих самих блокпостах та у колонах вони були під обстрілами, коли звільняли одні й ті ж міста й села Донбасу. Тому й було вирішено об'єднати їхні розповіді та розповіді про них в один нарис. Отже, представляємо: палата № 604, люди нелегкої долі й безсумнівно мужнього характеру.

Наш перший герой – сержант-мінометник із 95-ї аеромобільної бригади Руслан. Родом він з Житомирщини, з міста Радомишль. Строкову службу Руслан служив у Новоград-Волинському. Був командиром гармати в одному з підрозділів артилерійського полку. Чесно відслуживши, у 2001 році сержант повернувся додому, але вже через півроку, поміркувавши, поїхав знову до Новограда-Волинського та уклав контракт. Весь контракт, три роки, він прослужив на посаді головного сержанта батареї. Але наприкінці контракту прийняв рішення звільнитися – усі ми пам'ятаємо ті роки, коли грошове забезпечення навіть офіцерів було недостатнім, про контрактників же годі й казати. А Русланові на ці мізерні крихти ще й доводилося знімати житло разом із молодою дружиною. Тож тоді понад чотирирічний зв'язок парубка із військом перервався. І він, напевно, ніколи б не подумав, що настане час, і йому знову доведеться вдягнути камуфляж і взути берці, тим більше – не у мирний час, а їхати на неоголошену війну…

Протягом восьми років чоловік жив із сім'єю у Києві, орендуючи квартиру. Ким лише не працював! У ресторані виріс з рядового офіціанта до адміністратора – очевидно, він такий по життю: в армії – з рядового до сержанта. Потім працював таксистом. Аж поки 27 березня за місцем проживання, у Радомишлі, йому не вручили повістку з військкомату…

Після прискореної двотижневої підготовки, згадавши усі армійські навички, у складі мінометної батареї він відправився на Південь. Спочатку – до "Ями", як десантники охрестили низовину поблизу села Партизани на Херсонщині. Там, прибуваючи, накопичувалися підрозділи бригади. А за два тижні – хто куди. Мінометники відправилися на Арабатську стрілку. Там, знову ж таки два тижні, разом із іншими колегами вони несли службу на блокпостах.

– Навпроти нашого блокпоста стояв блок росіян, – згадує Руслан. – І тоді ще ніхто навіть не міг подумати, що невдовзі на Сході все так далеко зайде: ми зовсім привітно махали руками одне одному, і війни точно не бажав ніхто…

Та долею і хворобливою волею президента сусідньої, раніше – братньої держави, судилося інакше… Наприкінці квітня десантників відправили на Донбас. Спочатку – у Добропілля. Тоді там уже постріливали, та активних бойових дій ще не вели. "Десантура" несла службу на блокпостах – зупиняли підозрілі машини, перевіряючи їх. А потім був Слов'янськ…

Всередині травня підрозділи одразу кількох з'єднань та частин, що беруть участь у проведенні АТО, прибули під Слов'янськ. І одразу ж – у бій… В бій на сумнозвісній горі Карачун!

– Уявіть собі, прямо на наших очах бойовики там збили дві вертушки! – схвильовано підхоплює розповідь Руслана солдат на сусідньому ліжку, який за недовгі дні спільного перебування у палаті вінницького шпиталю став йому як брат.

Це – Андрій, сапер із 93-ї механізованої бригади. На передову він потрапив так само, як і Руслан – за повісткою. Запорожець, він відслужив строкову у тому ж Новоград-Волинському, тільки в сусідній частині, в інженерному полку 8-го армійського корпусу. Повернувшись до рідного Запоріжжя, працював п'ять років краномашиністом – спочатку на феросплавному заводі, а потім – на титаномагнієвому комбінаті. Працював, аж поки Росія не розпочала свою агресію проти України. Навіть одружитися не встиг, як за повісткою прибув до військкомату. На календарі було 1 квітня – День жартів. Та повістка не була жартом: вже наступного дня Андрій був сапером в інженерно-саперній роті 93-ї бригади…

Готувати резервістів мали спочатку, як і у випадку Руслана Близнюка, 10 днів, але потім було прийнято рішення продовжити курс підготовки до 45 діб. І ось в середині травня підрозділи бригади, зведені у батальйонні тактичні групи, відправилися у різних напрямках виконувати свої завдання. БТГр 93-ї бригади, у складі якої був інженерно-саперний підрозділ Андрія, прибула туди ж і приблизно в той самий час, куди приїхала з кримського кордону БТГр 95-ї бригади, у якій служив сусід по палаті Руслан, – до Добропілля.

– Ми стали базовим табором у яблуневому саду, тож штаб групи охрестили "Яблуневим садом". Спочатку стояли на блокпості за Красноармійськом. Нас обстрілювали, хоча тоді – ще не дуже…

Российские беспилотные

"Пчела-1Т"

"Пчела-1Т" – разведывательный БПЛА. С помощью комплекса осуществляется оперативное взаимодействие со средствами огневого поражения РСЗО «Смерч», «Град», ствольной артиллерии, ударных вертолётов в условиях огневого и радиоэлектронного противодействия.

В 1995 г. в Чечне использовалось 5 аппаратов "Пчела-1Т". Во время испытаний две "Пчелы" были сбиты огнем чеченских ополченцев, сумевших организовать плотный заградительный огонь из стрелкового оружия и зенитных установок по маршруту полета ДПЛА.

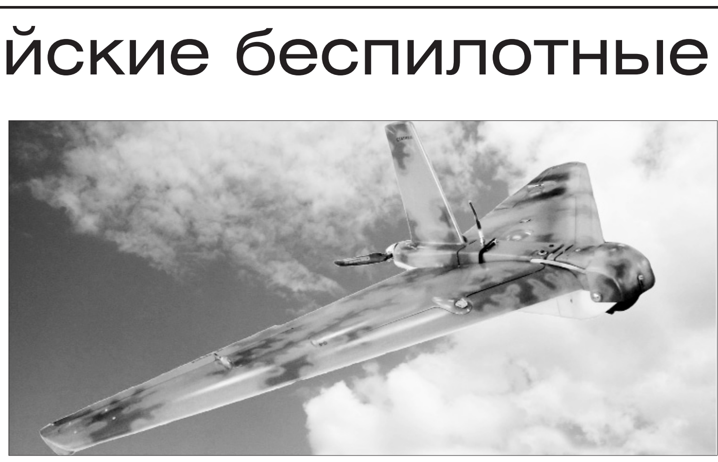
ТТХ

Размах крыла, м: 3.30
Длина, м: 2.80
Высота, м: 1.12
Масса, кг: 138
Тип двигателя: поршневой
Мощность, л.с.: 1 х 32
Радиус действия комплекса, км: 60
Диапазон высот полета над уровнем моря, м: 100-250
Скорость полета, км/ч: 120-180
Взлетный вес ДПЛА, кг: до 138
Способ управления: *автоматический полет по программе; дистанционное ручное управление.*
Диапазон высот оптимального ведения разведки над подстилающей поверхностью, м: 100 – 1000

Т23 "Элерон"

Т23 «Элерон» – комплекс дистанционного наблюдения. Предназначен для наблюдения наземной обстановки и объектов с воздуха. Разработка завершена в 2003 году компанией «ЭНИКС». БПЛА сконструирован складным, что предоставляет возможность его хранение в контейнере размерами не более 0,9Ч0,5Ч0,12 м. Оснащён электрическим двигателем с толкающим винтом, установлена стабилизированная ТВ система и цифровая фотокамера и передающая аппаратура.

Старт производится с использованием резинового жгута, который обеспечивает аппарату необходимую взлетную скорость, посадка осуществляется с использованием парашютной системы с высот от 30 м.

ТТХ

Размах крыла, м: 1,47
Длина, м: 0,45
Масса, кг: 3,4
Целевая нагрузка (цифровая фотокамера, 10Х видеокамера, ИК-камера)
Тип двигателя – электрический
Скорость полета, км/ч: 65-105
Продолжительность полёта, ч: 1,25
Статический потолок, м 3000
Режимы полета – автономный, полуавтономный, удержание объекта в кадре, облет точки, проход над точкой, автоматический возврат.

три товариші…

Сапери розвозили по інших блокпостах боєприпаси, сигнальні ракети та інше необхідне на "блоках". Тим часом "Яблуневий сад" постійно переміщувався. Так він перемістився до Карачуна…

– Телевежа, що стояла і тепер, як ми чули, вже знову стоїть на Карачуні, для сепаратистів була чудовим орієнтиром, завдяки якому вони постійно обстрілювали нас, – знову включається в розмову Руслан. – Спочатку "валили" з самохідного міномета "Нона". А потім, коли наша влада оголосила перемир'я… За цей час терористи дуже добре підготувалися й озброїлися… До десантної "Нони" у тих, хто стояв безпосередньо навпроти нас, додався й піхотний реактивний міномет "Василькок". Нам тоді стало непереливки: вони по нас – мінами, а нам не можна – перемир'я… Та все ж вистояли, і Слов'янськ ми взяли! Щоправда, окремі групи бойовиків відступили, та чимало у місті їх і залишилося. Так, багато снайперів били по нас у районі вокзалу, та й у інших районах міста.

Крім снайперів було і важке озброєння. Причому, як згадують хлопці, діяли сепаратисти так. Виїхали з двору житлового будинку за ріг, обстріляли – й назад. Стріляли також з території дитсадків, дітей у заручники брали… Стріляли звідусіль – навіть з міліцейських машин та карет "Швидкої допомоги".

На питання, хто все ж таки воює проти українців у рядах так званого "ополчення", поранені відповідають:

– Та весь набрід, що тільки можна уявити! З місцевих – зеки, наркомани, алкоголіки та шпана, з інших – кого тільки не було! Чечени, осетини, інгуші і ще бозна хто! У нас коли хлопці у полон потрапляли, ми телефонували їм на мобільні, аби домовитися про обмін, і завжди чули одне: "Слюшай! Мі вас всєх резать будім!". І, бувало, різали… Нам відомі факти, коли нашим полоненим кавказці відрізали вуха або засували у вухо автоматний шомпол. По-всякому бувало…

Після визволення Слов'янська українські війська пішли на Донецьк. Діяли постійно пліч-о-пліч батальйонні тактичні групи одразу декількох бригад. Припустимо, як розповідають хлопці, брали Карлівку. Підрозділи 25-ї, 30-ї, 51-ї, 72-ї, 79-ї, 93-ї та 95-ї бригад плюс добровольчі батальйони та "Правий сектор", тримаючи кругову оборону, стискають кільце навколо Карлівки, поступово звужуючи його.

Звільнили багато населених пунктів, згадують поранені, усіх назв і не запам'ятаєш – села, міста…

– А далі, – продовжує Руслан, – житуха… Спиш у бронику, встаєш – у бронику… Не було жодного дня без обстрілів, без боїв. І так – два місяці… А головне, у чому ми всі там переконалися, це те, що ніякого перемир'я давати їм не можна! Озброюються так, що нам і не снилося! Ми на допотопних БТР-70, а вони – чи не на новеньких БТР-80, ми на Т-64, вони – на Т-72, у нас немає таких ПТРК, ПЗРК, станкових автоматичних та ручних протитанкових гранатометів останнього покоління, як у них. Та що тут казати… А як вони укріплюються за час перемир'я!..

У розмову вступає третій з мешканців палати, важкопоранений Роман, сержант-десантник з 95-ї:

До Руслана навідався заступник командира батареї з виховної роботи старший лейтенант Олександр Казюнь, який із зони АТО також потрапив до шпиталю.

– Це точно… Такі за час перемир'я встигають ДОТи й блокпости облаштовувати – ні "Градом", ні танком не візьмеш! Ми якось вже на Луганщині таке укріплення штурмували… Зарилися в землю, товстенні бетонні блоки, залізобетонні плити, зверху – декілька скатів деревних стволів та ще й земля зверху. Нічим не візьмеш… Але ж якось брали!

Роман – найстарший у цій палаті, йому йде сороковий рік. Цей кремезний поліський чолов'яга родом із села Бовсуни, що на Житомирщині. Одного добровольця з його села вже поховали…Романові пощанило більше – він "всього лише" залишився без ока…

Строкову службу чоловік проходив в окремій ДШБ у Хирові, якою на той час командував нещодавній Міністр оборони України, а нині – заступник секретаря РНБО генерал-полковник Михайло Коваль. У 1994 році Роман звільнився у запас та повернувся до рідного села. Протягом двадцяти років, і аж до самого 26 березня цього року чоловік працював бригадиром у Лугінському держлісгоспі. Отримавши повістку з військкомату, Роман попрощався з дружиною та двома доньками-старшокласницями й поїхав до обласного центру. Як і Руслан Близнюк, він був розподілений до 95-ї бригади. Але потрапив, відповідно до військово-облікової спеціальності, до іншого підрозділу – протитанкового взводу. Там сержант був призначений на посаду оператора протитанкового комплексу 9М111 "Фагот" і після нетривалої підготовки відправився на Херсонщину – до тієї ж самої "Ями". Потім – те саме Добропілля, бої на Донбасі, а згодом – вже на Луганщині. Поранили Романа під Лисичанськом. Десантники йшли у наступ, і на їхньому шляху виявився ось такий ДОТ, про який він розповідав. У бою отримав три кулі у груди, та якісний бронежилет 4-го класу захисту витримав їх – навіть синців на тілі не лишилося. Але від удару, хоч і Роман богатирської статури, не витримав і впав. Почали падати на землю і бойові побратими. Поруч із ним впав поранений товариш, і сержант почав відтягувати його у безпечне місце. Саме в цю мить бойовик метрів із сорока вирішив добити його з АКМ та поцілив у скроню. Роман був у кевларовому шоломі, який без проблем пропустив кулю. Ворожа куля розтрощила кістки обличчя, а осколки від шолому вибили око. Точніше, око довелося видаляти вже у Вінниці, адже воно було повністю пошкоджене.

– Роман поступив до нас у важкому стані, – розповідає начальник клініки щелепно-лицьової хірургії, стоматології, отоларингології та очних хвороб ВМКЦ Центрального регіону полковник медичної служби Олександр Варченко, який разом із лікарем-офтальмологом капітаном медслужби Сергієм Олійником та іншими лікарями оперував важкого пацієнта. – Було проведене оперативне лікування, під час якого видалені залишки ока та встановлені дві титанові пластини на місце пошкоджених кісток обличчя. Зараз він іде на поправку, а в подальшому потребує пластичних операцій, зокрема – на повіках.

Щодо поранення його бойового побратима по бригаді Руслана, то це відбулося під Савур-Могилою. Колона українських військ йшла звільняти цей населений пункт, який є ключовою висотою на Донбасі, а мінометний взвод отримав наказ зайняти вогневу позицію й обстрілювати блокпост сепаратистів, аби не дати їм можливості ведення вогню по колоні. Завдання мінометники виконали з честю – колона пройшла, але одразу ж після цього бойовики "накрили" їх залпами. Один мінометник загинув на місці, семеро, включаючи командира міномету Руслана, були поранені, й лише двоє бійців залишилися неушкодженими. Русланові чотири осколки від міни потрапили у сідниці, під коліно й в ділянку кісточки нижче гомілки. На щастя, кістки зачеплені не були, втім, постраждали сухожилля, вени та нервові закінчення.

З евакуацією з поля бою мінометникам пощанило – їх майже одразу вивезли медичним "Хаммером" до найближчої селищної лікарні, де надали першу медичну допомогу й перевезли до мобільного госпіталю. Звідти – вертольотом до Дніпропетровська. Ніч у військовому шпиталю – й літак аеромедичної евакуації Повітряних Сил "Vita" доставив їх до Вінниці. Тут Руслана, як і інших товаришів, прооперували, витягли осколки. Сьогодні він іде на поправку та направляється для реабілітації до Ірпеня. А там сподівається на скору зустріч із батьками, дружиною, шестирічним синочком та усією великою родиною.

Андрій був поранений у селі Піски Ясинуватського району. У його день народження, 24 липня, частини сил АТО пішли на штурм села. По наступаючих вівся шалений вогонь з "Градів" та мінометів, але попри це українські вояки увірвалися в село. Наступного дня, вже під час зачистки звільненого села, солдата поранили кулями калібру 5,45 мм – з АК-74 – з вікна житлового будинку. По ньому вдарив автомат з другого поверху, Андрій відкрив вогонь у відповідь, але був поранений у сідницю з пошкодженням сідничного нерву та ступню. Невдовзі після бою молодий сапер потрапив до районної лікарні міста Димитрова.

– Сталося так, – розповідає Андрій, – що незадовго до мого поранення був поранений один із бійців нашої роти. Його так само доправили до районної лікарні, звідки бойовики викрали його – взяли у полон. Тож, аби цей випадок не повторився, вночі мій командир взводу "викрав" мене. На джипі своїх друзів повіз мене прямісінько у Дніпропетровськ, звідки літаком я вже прилетів до Вінниці…

Як і Руслана, Андрія оперував досвідчений військовий хірург, відомий далеко за межами Вінниці, Микола Драчевський. Обидва поранені щиро вдячні лікареві за свій порятунок. Всі вони взагалі дуже задоволені ставленням з боку персоналу ВМКЦ, умовами лікування й побуту, харчуванням. А ще поранені дуже вдячні волонтерам – вони допомагають хлопцям буквально усім, приносячи їм їжу, солодощі, соки, воду, фрукти, цигарки, спортивні костюми й навіть нижню білизну.

Разом із Русланом Андрій наразі вирушає на реабілітацію до Ірпеня. Роман залишається у шпиталі ще на два місяці. Попереду – тривале лікування, пластичні операції. Тільки… Де ж взяти гроші на них простому селянинові?.. З титановими пластинами вартістю 3500 гривень допомогла вінницька волонтерка. А далі? Пластика коштуватиме ж набагато більше! А держава, обурюються хлопці, схоже не збирається допомагати коштами тим, хто пролив за неї кров… Навіть грошове забезпечення вони усі місяці перебування у зоні бойових дій отримували без так званих "бойових" – лише по 2400 грн, і лише у липні їм виплатили по 5 тисяч. Що стосується статусу учасників бойових дій чи бодай якогось нагородження чи компенсацій за поранення – тут взагалі, як то кажуть, темний ліс… А найбільше, чим сьогодні вони обурені, – їм не дають довідки про поранення у бою. Кажуть, що у них не поранення, а так, травми… Втім, втішною є заява РНБО, оприлюднена днями, яка роз'яснює шляхи вирішення цієї проблеми. За словами речника РНБО Андрія Лисенка, аби поранення класифікувалося як таке, родичі військових мають звернутися до військкомату за місцем проживання, аби отримати там довідки, що військовослужбовців призвали до конкретних військових частин, які беруть участь в АТО. Що ж, будемо сподіватися, що пораненим героям вдасться добитися усіх статусів і пільг, а всі нюанси є суто технічними й проблеми - тимчасовими.

Олексій Береговий. "Крила України". Фото автора.

летательные аппараты

"Дозор-85"

Дозор-85 (Дозор-4) — разведывательный БПЛА. Разработан компанией «Транзас» и является основным аппаратом серии «Дозор». Серийно выпускается с 2007 года. Комплекс Дозор размещается на шасси автомобиля Land Rover Defender 110 в специальном контейнере (2.5х1.0х1.0 м).

ТТХ
Размах крыла, м: 4,60
Длина, м: 2,60
Высота, м: 1,20
Максимальная взлётная масса, кг: 85
Крейсерская скорость, км/ч: 120-150
Практическая дальность, км: 900
Продолжительность полёта, ч: 8
Статический потолок, м: 4000.

"Иркут-2М"

Авиационный комплекс дистанционного зондирования "Иркут-2М" выполняет задачи мониторинга в широком диапазоне метеоусловий, обеспечивая получение и передачу на землю в реальном масштабе времени телевизионного и фотографического изображений местности, определение координат наземных объектов по целеуказанию оператора, а также сбор, накопление и комплексную обработку видеоинформации.

Летательный аппарат выполняет полет в течение 1,5 часов и в реальном масштабе времени передает информацию от датчиков полезной нагрузки на наземную станцию управления, расположенную в радиусе до 20 км.

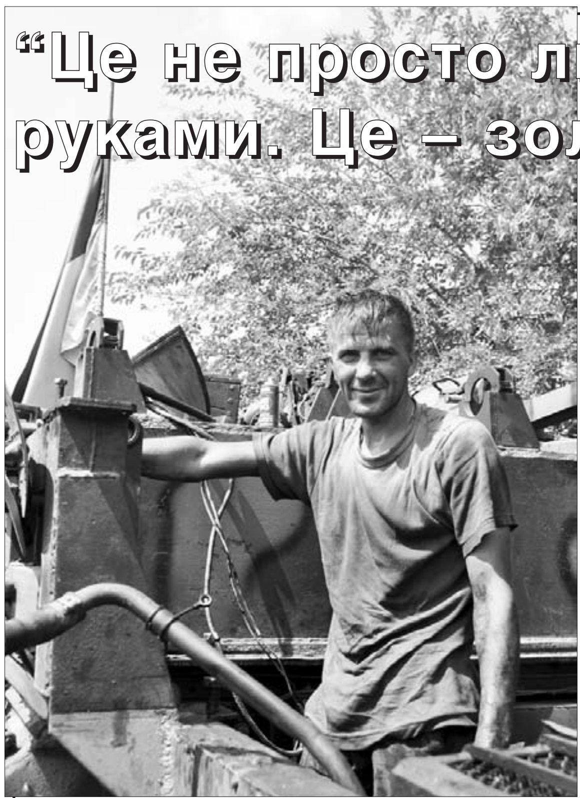
В качестве целевой нагрузки на БЛА "Иркут-2М" установлена телевизионная камера. В пределах массы целевой нагрузки в 300 г на "Иркут-2М" могут быть установлены тепловизионная аппаратура или цифровой фотоаппарат.

ТТХ
Размах крыла, м: 1,47
Длина, м: 0,45
Высота, м: 0,30
Радиус действия, км: 20
Максимальная взлетная масса, кг: 3
Крейсерская скорость, км/ч: 65-105
Продолжительность полета, ч: 1,5
Рабочая высота полета, м: 100-300
Практический потолок, м: 3000

ВІЙСЬКОВІ РЕМОНТНИКИ

“Це не просто люди із золотими руками. Це – золоті люди...”

Скажу відразу: найважче у підготовці фронтових матеріалів – це питати прізвище свого респондента. Адже у багатьох родини не знають, що їх батьки, брати, сини – не на полігоні, а виконують важливі і важкі завдання в зоні АТО. Дехто просто має власні мотиви і вірить в погані прикмети. Отже, і цей матеріал хоч і буде ілюстрований обличчями наших хлопців, але жодного прізвища навіть в коментарях не буде. Ми перерахуємо їх після перемоги. Нашої перемоги.

Відділ озброєння штабу АТО сьогодні нагадує велетенську станцію техобслуговування різноманітних машин, озброєння та бойової техніки.

– Відремонтуємо та відновимо все! Від зубочистки до танка, – з усмішкою жартує заступник начальника штабу з озброєння АТО. – У нас майстри – молодці! Це не просто люди із золотими руками. Це – золоті люди.

І дійсно, хлопці працюють самовіддано і натхненно. Фактично цілодобово. Розпочинають роботу о п'ятій-шостій годині ранку і закінчують вже після опівночі. Вимащені в мазуті, зі збитими пальцями вони не нарікають. З усмішкою, часто з військовими міцними жартами ремонтують все те, що приходить до них. Ремонтують, бо розуміють: кожна одиниця техніки там, на передовій, має ціну води у пустелі. І від того, наскільки швидко і якісно вони зроблять свою роботу тут, залежить, чи буде у пацанів там броня, боєприпаси, вогнева підтримка

– Ми знаємо, що якщо хоч на день запізнимось з поверненням техніки, то хлопці на передовій і блокпостах можуть опинитись в мінусі, – продовжив заступник начальника штабу з озброєння АТО.

А ще тут дуже дякують волонтерській допомозі. Зокрема, начальник автослужби АТО розповів, що неодноразово були випадки, коли представники цивільних СТО приїжджали до них, брали в ремонт найбільш “важку” розбиту машину і повертали її за кілька днів відремонтовану, як то кажуть, “під нуль”.

– Нам багато допомагають прості люди, – говорить начальник автослужби АТО. – І цю допомогу ми не можемо оцінити ні в гривнях, ні в тоннах. Вона оцінюється тими важкими кілометрами вивільненої території, яку щодня проходять наші солдати.

Зараз наші ремонтники будуть вдячні, якщо їм допоможуть з дисками зчеплення до ГАЗ-66, ЗІЛ-131, КамАЗ, Урал.

– Дуже потрібні радіатори та патрубки систем охолодження до КамАЗів та Уралів, – продовжив начальник автослужби АТО. – Розумієте, терористи стріляють в двигун, і після кульового ураження ремонтувати пластикові частини дуже важко. Отож, потрібні нові.

Звичайно, майстри пробують прикривати бронею деякі частини автомобілів. Наприклад, нашими майстрами броньовано кілька вантажівок, що зараз на передовій. Так само “тюнінгуються” і всі БТРи та інші броньовані машини – до них приварюється спеціальна сітка, що рятує панцерники від ураження кумулятивними снарядами. Та ремонтникам для якісної роботи потрібно сучасне обладнання. Зовсім не зайвим для них був би потужний вулканізатор. Адже колеса машин зараз страждають чи не найбільше. Скажімо вага спорядженого бойовою машиною тягача сягає 80-ти тонн. Зрозуміло, при такій вазі стальний дріт, “знайдений” на дорозі, прошиє гуму наскрізь.

Та нехай у вас не складеться враження, що військові ремонтники – це люди, які постійно працюють в глибокому тилу. Це не так. Бійці відділу евакуації забирають ушкоджені машини безпосередньо з поля бою, під вогнем противника, іноді навіть із пораненим екіпажем.

– У нас тут всі – герої, – підсумував розмову заступник начальника штабу з озброєння АТО. – Люди, які просто виконують свою роботу.

А всім читачам воїни відділу озброєння штабу АТО бажають миру.

Тарас Грень. Фото автора.

РОЗМІНУВАННЯ

Вибуху не буде!

Ось так виглядає вибухівка, за допомогою якої російські найманці нищать інфраструктуру Донбасу.

Сапери інженерних військ Збройних Сил України знешкодили близько 50 кілограмів пластичної вибухівки, яка була закладена під мостом поблизу селища Луганське. Військові спеціалісти відмічають професійність закладки. Вони наголошують, що подібне мінування могли зробити лише добре підготовлені спеціалісти, які не один рік навчались подібній справі.

Також саперами було знешкоджено двадцять сім 122-мм мін. Ці боєприпаси були покинуті бойовиками під час втечі від наступу сил АТО.

Тарас Грень.

РОСІЙСЬКА ПРОПАГАНДА

“У Харкові знімають з потягів і відправляють до армії”

Такими повідомленнями цього тижня просто вибухнули соціальні мережі. У деяких російських ЗМІ навіть йшлося про рейди військовослужбовців з міліцією по підприємствах чи домівках для насильної відправки юнаків до зони АТО. При цьому, жодного прізвища чи назви райвійськкомату.

Офіцери військових установ миттєво відреагували на інформаційну “бомбу” і з роз'яснювальною роботою виступили на регіональних телеканалах.

– Повинен застерегти мешканців Харківської області від безпідставної брехні, яка спрямована на дискредитацію українських воїнів і зрозуміло звідки надходить. Запевняю, що усі мої підлеглі діють виключно в рамках чинного законодавства, – пояснив виконуючий обов'язки військового комісара Харківського обласного військкомату полковник Дмитро Маліцький.

За словами офіцера, станом на початок серпня військкомати ще не проводили відправок військовозобов'язаних до армійських підрозділів відповідно до Указу Президента України Петра Порошенка від 22 липня 2014 року “Про часткову мобілізацію”. Працівники військкомату лише надсилали повістки для всебічного вивчення потенційних захисників Вітчизни і поновлення їхніх особових справ.

– Зауважу, що районні військкомати здійснюють призов до усіх силових відомств: Збройних Сил, Національної гвардії, Держприкордонслужби тощо. Тому окрема мобілізація до лав Нацгвардії без участі військкоматів, про що пишуть деякі користувачі соціальних мереж, просто неможлива. Це говорить про відверту спробу зганьбити українських офіцерів, – розповів полковник Дмитро Маліцький.

Командування Харківського обласного військкомату через журналістів порадило усім військовозобов'язаним із отриманням повістки негайно прибути до районних військових установ. Бо в іншому випадку їх можуть притягнути до адміністративної чи кримінальної відповідальності.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

НАРОД З АРМІЄЮ

Маленький внесок у велику Перемогу

Матеріально-технічна допомога фахівцям Військово-медичного клінічного центру Північного регіону (ВМКЦ ПнР), що у Харкові, продовжує надходити від місцевих органів самоврядування, громадських організацій чи пересічних громадян.

Нещодавно освітяни Дергачівського району особисто передали військовим лікарям чергову партію медичних препаратів та іншого майна.

– Близько 1200 шкільних викладачів та вихователів дитсадків нашого регіону відгукнулися на ініціативу допомоги захисникам Вітчизни. Протягом липня були зібрані кошти у розмірі понад 50 тисяч гривень, за які ми придбано необхідні медпрепарати для лікування поранених військовослужбовців. Гадаю, це наш маленький внесок у перемогу на Донбасі, – зазначив координатор збору коштів директор Пересічанської загальноосвітньої школи Віктор Лузан.

Гуманітарний вантаж прийняв та подякував гостям за турботу заступник начальника ВМКЦ ПнР з медичної частини полковник Євген Скиба.

– Ці препарати дозволять запобігти крововтраті безпосередньо на полі бою та поліпшать процес одужання. Більшість з цього майна ми негайно направимо до медичних пунктів, розташованих в зоні АТО. З початку АТО у Харкові лікувалися понад 600 поранених військовослужбовців. На жаль, дана цифра продовжує збільшуватися, – зазначив офіцер.

До речі, це не перші відвідини військових лікарів освітянами Дергачівського району. У травні та липні понад 1500 дітей з даного регіону Харківщини підготували малюнки, плакати та листи для поранених військовослужбовців. Найбільшу активність тоді проявили вихованці Навчально-виховного комплексу “Перлина” та Солоницівської гімназії № 3.

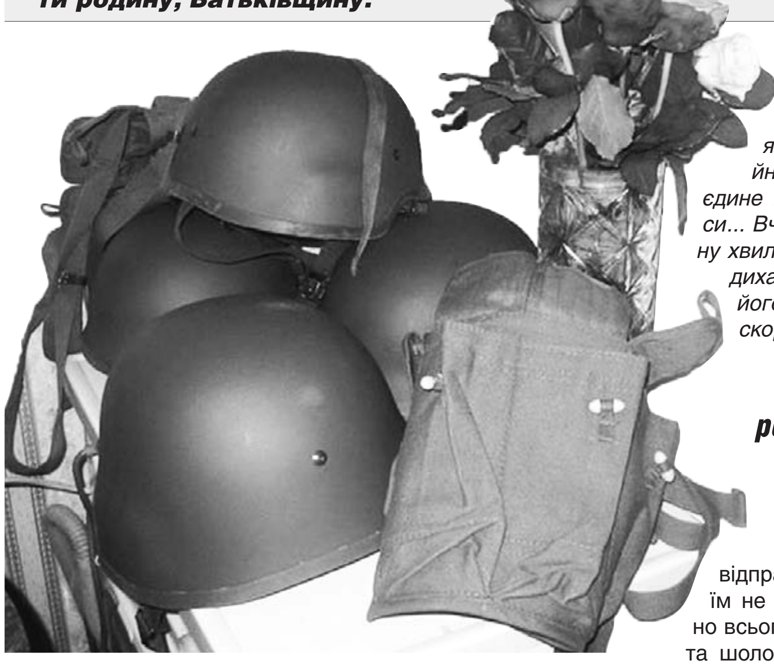
Олег Плаксій. м.Харків.

Доньки полковників теж плачуть, та сліз своїх нікому не показують

Життя Олени схоже на життя сотень дружин українських військових. Воно складається з пошуку касок, “броників”, тепловізорів, ліків... У рідкісні вихідні дружина бійця відвідує кілька військових магазинів, навантажує на себе важкий наплічник з військовим скарбом, а потім дозволяє собі кілька склянок пива у компанії таких же навіжених. Подругам з ними не цікаво, бо вони не можуть розмовляти про сукні, подорожі та моду. Олена жартує, що вона, мабуть, схожа на схиблену сектантку. Вона молиться на контрабанду та живе від дзвінка до дзвінка (подзвонив – живий, є кілька годин для дихання).

Та Олені переживати перебування чоловіка на фронті трохи легше, ніж іншим дружинам військових. Адже вона змалечку знає, для чого потрібна армія. Знає, що є святий обов’язок чоловіка – захищати родину, Батьківщину.

– Мій татко – полковник у відставці, родом він із Луганської області, де й зараз живе моя бабуся та багато родичів. Він з дитинства мріяв стати військовим. Коли не вдалося вступити до льотного у Харкові, таємно від батьків втік до Узбекистану та вступив до танкового училища. Я народилася в сонячному Узбекистані, потім жили у Хабаровському краї. На початку 90-х татко вступив у військову академію у Москві, а після розпаду Союзу повернувся на Батьківщину. Спочатку жили у маленькому військовому містечку під Черніговом, а згодом переїхали до Києва. Зараз батькові 53 роки, він на пенсії, але чекає на повістку, тричі на день запитує, чи вона не прийшла, бо вважає, що має захищати країну.

Правильні рішення – дуже складні

Чоловік Олени у мирний час працював програмістом. Та до військкомату він прийшов одним із перших, ще у березні.

– Йому вже за сорок, та й в армії не служив, то ж просто взяли дані та сказали, що передзвонять. А за деякий час, коли дізнався про формування батальйону територіальної оборони, одразу пішов й записався добровольцем. Я відреагувала на це досить спокійно, принаймні зовні залишалась спокійною. Та цілий день, як зараз пам’ятаю, у мене нестерпно боліло горло. Пізніше зрозуміла, що це від стримуваних сліз. Мабуть, завжди знала, ще до подій на Майдані, що якщо раптом країні загрожуватиме небезпека, чоловік буде її захищати. Звісно, мені дуже не хотілося його відпускати. Правильні рішення – дуже складні. Я дуже поважаю чоловіка за позицію “хто, якщо не я”, тому просто прийняла його рішення як єдине правильне. Такі часи... Вчишся цінувати кожну хвилинку, не можеш надихатися, свято віриш у його “Все буде добре. Я скоро повернусь.”

Особливо розчулюють перекази в РУБЛЯХ

Коли батальйон відправили у зону АТО, їм не вистачало буквально всього: від бронежилетів та шоломів, до зовсім елементарних побутових речей, ліків та їжі. Олена одразу зрозуміла, що сльозами не допоможеш, часу на сентименти немає, потрібно діяти. Навіть у свій День народження Олена купувала подарунки бійцям, а не собі.

– За кілька днів вже відправляли перші посилки. Знайомі та незнайомі скидали на картку гроші для хлопців, люди давали гроші прямо в аптеці чи на ринку, коли дізнавалися, що купую для військових. Це – диво. Особливо розчулило, коли почали приходити перекази в РУБЛЯХ. Окрім того, познайомилася з багатьма неймовірними людьми – родичами хлопців з батальйону (серед них вже за цей час є люди, яких я можу назвати справжніми друзями), волонтерами, які допомагають речами, грошима, безцінними порадами. Разом ми потроху забезпечили хлопців найнеобхіднішим, але, звісно, лишається багато потреб, наприклад, тепловізори, прилади нічного бачення, кровозупинні препарати. Також є постійні потреби – предмети гігієни, ліки, їжа, цигарки та інше. А ще для бійців дуже важлива увага. Вони радіють дитячим малюнкам, солодощам, листам.

Більше сивини, більше сили

Олена разом із чоловіком одразу домовились, що сама вона дзвонити йому не буде. Тож жінка увесь час чекає на дзвінки. Інколи вдається кілька разів на день трішки побалакати, іноді, коли поганий зв’язок чи хлопці на завданнях, доводиться радіти й смс-ці.

– Ми не знали, що таке війна, й не знаємо, як на це реагувати. Ми звикли з проблемами йти до своїх чоловіків, а зараз їх немає поряд. Я не розпитую чоловіка про подробиці їх військового життя, знаю, що нічого не скаже, бо не хоче мене хвилювати. Думаю, для наших солдат дуже важливо знати, що тут, в тилу, у рідних все добре. Тому розповідаю якісь дрібниці про себе, друзів, про щоденне мирне життя. Звісно, теж всього не розповідаю, не вистачало чоловікові ще й за нас хвилюватися. Коханий завжди був моєю підтримкою в усіх життєвих негараздах, а тепер я маю його підтримувати. Він доволі закрита людина, його не назвеш дуже комунікабельним та дружелюбним, думаю для нього було не легко пристосуватися до постійного перебування серед великої кількості людей. Можливо, після кількох місяців став трішки жорсткішим. Схуд, з’явилось більше сивини, більше сили, більше віри.

Дружина бійця звертається до інших жінок і просить їх не ридати в слухавку, не дзвонити вдень і вночі своїм коханим. Адже один нервовий боєць – небезпека всьому підрозділу.

– Знайомтеся між собою, підтримуйте, рвіть на шмаття чиновників, влаштовуйте мітинги, шукайте допомогу, напийтеся, врешті-решт, але припиніть влаштовувати істерики хлопцям! Вони, як ніколи, мають знати, що вдома все добре. Вони не допоможуть вам, не витруть сльози, не пригорнуть. Їм і так нелегко, вони у тяжких умовах. Їм соромно, що кинули родини виживати на “величезні” зарплати рядових. Вони не знають, що буде за хвилину. Але для нас вони – герої, вони заслуговують знати, що принаймні вдома все нормально!

Якщо читатиму соцмережі – збожеволію

Дівчина розповідає, що буває дуже страшно за коханого, страшно до істерики, до оніміння кінцівок. Та вона навчилась тримати себе у руках.

– Я зрозуміла, що якщо завмиратиму перед монітором, читаючи новини у соцмережах, – збожеволію. Тому завантажила себе роботою, намагаюся не замикатися – спілкуватися з друзями, допомагати тим, хто цього потребує, обмежила перебування у фейсбуку. Окрім того, дуже важливо, щоб поряд були люди які розуміють твою ситуацію. В мене з’явилася чудова подруга – дружина одного із колег чоловіка, підтримуємо одна одну – разом легше.

Їм важко, та вони усвідомлюють, заради чого вони там

Дружина бійця пояснює: жінки мають дати чоловікам впевненість, що вони люблять їх, гордяться ними, чекають. А ще – що вони сильні, що поки чоловіки там воюють, жінки тут без них зроблять максимум для них, для себе, для родин.

– Знаю, чоловіки відчувають провину, що “кинули” родини, що їх обов’язки лягли на наші плечі, але такі часи й ми витримаємо. Вони переможуть а ми дочекаємося. А ще – те, що багатьом може здатися егоїзмом. Любі жінки, у цей важкий час не забувайте про себе, ваше здоров’я й фізичне, й психологічнее. Це запорука спокою вашого бійця.

Останні місяці більшість людей вчиться чогось щоденно. Можна зробити вигляд, що життя таке, як завжди, а можна пристосовуватися до нових умов та навчитися в них жити.

– Це важкий час, але це час очищення. Життя показує, хто на що здатний та що є насправді важливим у цьому світі. Розумієш, що багато проблем – не є проблемами, а багато речей та навіть людей тобі не потрібні у житті. Що, незважаючи ні на що, треба планувати, мріяти, любити, підтримувати, вірити, робити добрі справи, рухатися далі.

Олена вірить, що обов’язково ще сходить на усі вечірки, пошиє собі цілу купу гарних спідниць і напліткується з подругами досхочу. Як тільки солдат повернеться додому…

Марія Руда. “Крила України”.

"Безпілотники допоможуть знищувати гадів, не ризикуючи життям наших хлопців"

Літаючі дрони – страшний сон терористів. Вони фіксують переміщення ворожих танків, "Градів", артилерії, видають точки снайперів. Сьогодні вони потрібні нашій армії як ніколи, адже проти України ведеться сучасна високотехнологічна війна, а значить, і воювати потрібно по-сучасному. Громадянська ініціатива АРМІЯ SOS поставила перед собою амбіційне завдання – побудувати цілий флот розвідувальних і ударних безпілотників. Усього-то потрібна сума в еквіваленті двох авто представницького класу. Так, недешево. Але людське життя – дорожче.

Розвідка на війні – половина успіху

Офіцер у відставці Юрій Касьянов, засновник проекту АРМІЯ SOS, пояснює, що неможливо воювати, не знаючи, де у противника вогневі точки, танки чи міномети. Воювати всліпу – означає втрачати життя бійців, піддавати ризику помилкового обстрілу мирних мешканців.

– Безпілотники зараз дуже потрібні. Розвідувальна і бойова авіація не може літати над районами, які контролюють сепаратисти, їх просто збивають. Розвідувальні групи у відкритому донецькому степу видно, як на долоні… Дрони дають можливість заздалегідь дізнаватись про переміщення бойовиків, обстріли і засади, які вони готують, точки снайперів. Безпілотники допоможуть знищувати гадів, не ризикуючи життям наших хлопців. Апарати літають за потрібним маршрутом і передають інформацію. Таким чином наші бійці дізнаються, чи не підходять колони, чи немає руху бойовиків у наш бік. В зоні бойових дій така штука потрібна не менше, ніж бронежилет чи каска. Якщо ми знаємо, де знаходиться противник і куди він направляється, – ми вже наполовину його перемогли.

Юрій розповідає, що половиною успіху військової операції є розвідка. Ми купуємо для бійців бронежилети, іншу амуніцію. А потім вони хоробро ідуть в бій, отримують поранення чи гинуть… Часто тільки тому, що не мають точної інформації про противника, його переміщення, резерви…

– Нам потрібні не розважальні квадрокоптери з дальністю польоту 800 метрів, а серйозні, надійні апарати із високими льотними характеристиками, що зможуть дислокуватися на безпечній відстані від ворога та у той же час досягати його бойових порядків, забезпечувати війська візуальною розвідувальною інформацією в режимі реального часу в найнесприятливіших погодних умовах. Нам потрібні БПЛА у варіантах "літак" і "вертоліт". Перший – забезпечить високу дальність і довгий час патрулювання. Це – оптимальний варіант для нагляду за районами, містами, кордоном, які знаходяться під контролем противника. "Вертоліт" дає високоточну візуальну картинку, координати, втім, час патрулювання і бойовий радіус у нього менші. Якщо "літак" патрулює більш ніж півтори години, то "вертоліт" – не менше тридцяти хвилин.

АТО гірше буде!

Офіцер у відставці розповів, що сам перебуває на передовій із 1 травня, тому із потребами війська добре ознайомлений. Юрій додає, що на озброєнні нашої армії безпілотники є, проте вони зовсім не пристосовані до умов АТО.

– Головними вимогами до БПЛА є малопомітність, малошумність, простота в ремонті та обслуговуванні, мобільність, можливість працювати в умовах реального часу, наявність супутникової навігації. Апарати, які є на озброєнні війська, жодній із цих вимог не відповідають. Вони залишились ще з минулого тисячоліття, з часів СРСР, та ненабагато менші за літаки. Одним словом, в даних умовах – це зовсім не той варіант, що нам потрібен.

Придбати безпілотники – не так просто. Реальна їх вартість – близько 50-100 тисяч гривень. Та з'явились спільноти, що хочуть заробити на війні і продають апарати втричі дорожче.

– Деякі компанії відмовляються продавати нам безпілотники, мотивуючи це тим, що не хочуть "сваритись" із Росією. Ми знаходимо людей, що закуповують комплектуючі для БПЛА за кордоном, деякі деталі купуємо у нас, фінансуємо складання. На щастя, в Україні є чимало талановитих моделістів, активістів, які допомагають. Є фірми, що пропонують апарати по досить лояльній ціні, та потрібно довго чекати їх поставки, а час у нас на вагу золота. Апарати нам потрібні якомога швидше. Ми розуміємо, що держава не може швидко вирішити проблему переоснащення Збройних Сил, знаємо, що Захід допомагати нам теж не поспішає. Але ми також знаємо, що у нас багато талановитих людей, патріотів, які готові захищати країну не лише зі зброєю у руках, а й своїми знаннями, досвідом, ідеями, розробками. Ми всі разом повинні робити все можливе, аби виграти цю війну.

Авіамоделісти – на передовій

Управляти безпілотниками не так просто, як може здатись на перший погляд. Для цього потрібні спеціальні уміння. Тому волонтери розшукали авіамоделістів, які не побоялись поїхати на передову і керувати апаратами, а також навчити робити це наших бійців. Юрій Касьянов розповів, що в рамках АТО вже використовується кілька БПЛА, двоє з них, на жаль, були втрачені в результаті бойових дій.

– До нас звертаються командири різних підрозділів і кажуть про гостру необхідність у таких апаратах. І незважаючи на те, що два безпілотники вже втрачено, ми не опускаємо рук, а будемо і далі їх постачати. Адже це – війна, на війні втрачаються танки, літаки, а їх вартість є значно вищою, ніж БПЛА. Та як би дорого не коштувала техніка, її вартість – ніщо, порівняно з людськими життями. Днями на передовій з'явиться нова партія "помічників".

Юрій зазначає, що створюються мобільні групи, які переміщуються туди, де вони найбільше потрібні і з допомогою безпілотників допомагають реалізовувати плани військових набагато ефективніше.

– Ми провели розвідку над Луганськом, над Дебальцевим… Апарати допомогли грамотно спланувати операцію, виявити, де саме знаходиться ворог. Потрібно трохи переосмислити волонтерську діяльність. До прикладу, останнім часом я не бачив жодного бійця без бронежилета і каски. Я знаю, що радіостанцій, біноклів, ліхтарів теж вистачає. В цілому ніхто не голодує і не спить на землі. Та солдати продовжують гинути, тому що немає розвідки, немає захищеного зв'язку. Відтак, тепер потрібні безпілотники, супутникові телефони, автоматизовані системи управління підрозділами. Потрібні великі кошти і розумні, сміливі люди, що готові поїхати на фронт і усім цим керувати. Усі хочуть закінчити війну якомога швидше.

Війна є війна: обійдемось без газу і Жигулів

Юрій прослужив у війську 16 років, та зізнається, що тільки тепер займається тим, що дійсно потрібно армії. Відомий активіст розповідає, як після подій в Криму задумався над тим, що він, як чоловік у минулому військовий, може зробити для захисту країни. Вирішив, що зможе активно допомагати армії, адже за часи "реформ" вона була практично розгромленою. І неспроста… Юрій каже, що чим ближче до передової

– тим більше кращих людей. Тому вони і передають допомогу безпосередньо сюди, де справжнє пекло, а не його ілюзія.

– Ми розпочинали війну із кількома тисячами сміливих чоловіків. Попри численні втрати, зараз воюють кілька десятків тисяч. Армія росте на очах, вона стає сильнішою. І все ближче підходить до кордону, де готується до атаки досвідчений ворог.

Чоловік зазначає, що війну давно потрібно називати війною. Усі дипломатичні стосунки із країною-ворогом давно потрібно розірвати. Зупинити торгівлю, перекрити газопровід, а краще викопати його із землі і порізати на металобрухт десять кілометрів клятої труби…

– Українці – унікальна нація. В країні війна, економічна криза… А ми вперто будуємо нову Україну. Люди надсилають кошти для армії, купують для армії, приносять для армії. І це є катастрофою для Путіна. Та він не відступить і піде до кінця. Ми повинні бути готовими до війни за кожну вулицю, кожен дім. А без смердючих Жигулів, думаю, якось обійдемось.

Тут все по-чесному: негідник – двічі негідник, зате і герой – кожен другий

А завтра – знову війна. Юрій зустрічатиме військові колони і махатиме їм рукою з кабіни авто, тому що вони – його друзі. Вони радісно обіймуться при зустрічі і не прощатимуться, а просто потиснуть руки.

А в слова "Бережи себе" вкладуть найсильнішу молитву.

– Тут все по-чесному. Якщо ворог – значить, ворог, якщо друг – значить друг, негідник – двічі негідник, зате і герой – кожен другий…

Марія Руда. "Крила України".

ЛОГІСТИКА

Від самого початку російської агресії проти України особовий склад та техніка військової частини, що дислокується на Вінниччині, завантажені роботою, як то кажуть, по повній програмі. Ще трималися в облозі заблоковані військові частини в окупованому Криму, а вже було зрозуміло, що вивести їх у повному складі й на техніці не вдасться. І, працюючи на випередження, керівництво Збройних Сил України розпочало виведення визначених підрозділів та ОВТ у східних регіонах.

Шляхами миру і війни

Напевно, якби тоді зенітні ракетні комплекси Бук-М1 не були відведені подалі від сьогоднішнього горнила війни, вони або потрапили б в руки терористів та наробили ще більшої біди українській авіації та міжнародним авіалініям, або стали б інструментом для політичного шантажу з боку Росії та ватажків терористичних організацій “ДНР” і “ЛНР”. Тож ще тоді, на початку березня, ці “Буки” перевезли західніше, на відстань, що дозволяє їм виконувати завдання за призначенням. І перевозили їх військові автомобілісти з Вінниччини, зробивши десятки рейсів важкими тралами КрАЗ-260В.

Наступним завданням частини стало перевезення авіаційної техніки з тимчасово окупованого Криму та забезпечення колон інших частин, які також вивозили з півострова на материк озброєння, військову техніку та майно. Протягом двох місяців, з кінця березня до кінця травня, водії шістнадцяти вантажних автомобілів і тралів частини виконали понад 300 рейсів у Крим та у зворотному напрямку, перевізши тисячі тонн вантажів. Серед цих вантажів – літаки Ан-2 та МіГ-29, вертольоти Мі-8, Ка-27, Ка-29 тощо.

Весь цей час окрім водіїв працювали на Півдні й інші фахівці частини. Так, поблизу села Ставки на Херсонщині, біля самого Перекопського перешийку, частиною було розбито табір, у якому організовано належні умови для колон, що перевозили на материк військову техніку та озброєння Повітряних Сил. Працювали польова кухня й польова їдальня, технічні літучки, стояли намети для ночівлі. Усі водії та особовий склад супроводження колон були нагодовані, а за потреби отримували технічну й іншу допомогу.

Коли Кремль закрив кордон із окупованим Кримом і перевезення раптово припинилися, для вінничан знайшлася нова робота – на Сході країни вже набирала обертів антитерористична операція, льотчикам були потрібні гас та авіаційні засоби ураження, а військам – багато чого, починаючи з продовольства й медикаментів та закінчуючи ліжками й матрацами. Тож автомобілістам ніколи було відпочивати – по два рейси на тиждень виконували. І – не лише на Схід, а й до інших регіонів країни, адже поточних завдань ніхто з них не знімав.

Що ж стосується Сходу, то на сьогодні у зоні проведення АТО працює певна кількість водіїв частини. Деякі з них бувають у східному регіоні епізодично, тобто – виконують рейси туди й повертаються до частини, а деякі знаходяться там постійно. Нещодавно, після двох місяців роботи на фронтових дорогах, відбулася ротація таких “постійників”, і одних вінничан на Сході змінили інші. Усі вони забезпечені бронежилетами 4-го класу захисту. Щоправда, шоломі звичайні, сталеві, радянські, зразка 1940 року СШ-40, але ж – що робити, кевларових на всіх не вистачає…

Так у ці напружені й спекотні не лише через погодні умови дні працюють воїни-автомобілісти Повітряних Сил – чітко, злагоджено, багато працюють. Працюють на загальний результат. Як і кожен українець у цю годину лихоліття. І всі зусилля спрямовані на одне – якомога краще виконання завдань заради перемоги, заради довгоочікуваного миру.

Олексій Береговий. “Крила України”.

Військові інженери відновлюють знищені терористами мости

4 серпня мешканці мальовничого міста Сєвєродонецька, що на Луганщині, зі сльозами щастя на очах дякували військовим інженерам за відновлений міст через річку Борову. Відступаючи, терористи знищують за собою всю інфраструктуру. Особливо – шляхопроводи та мости.

– Терористи закладають вибухівку хоча б під одну з несучих опор, – розповідає офіцер інженерних військ підполковник Сергій Голобородько. – Цього цілком достатньо, аби вивести з ладу споруду повністю. Російські найманці, не задумуючись, залишають десятки тисяч мирних українців відрізаними від медичного забезпечення, постачання продовольством. Адже основне сполучення в регіоні – автомобільне. Однак ми, військові, не можемо покинути людей у біді.

Відтепер 40-метровий міст, встановлений фахівцями інженерних військ Збройних Сил України, служитиме мешканцям великого промислового міста Сєвєродонецька, допоки не відновлять постійну переправу.

Загалом, військовими інженерами в районі проведення АТО вже встановлено чотири мости, які поєднали між собою густонаселені райони Донецької та Луганської областей. Їх надійність військові перевіряють завжди на собі – по щойно встановлених переправах першими переїжджають на своїх бойових машинах.

Тарас Грень.

Окупанти продовжують “озброювати” Збройні Сили України

Дедалі глибшає російський слід в організації тероризму на Сході України. Росія вже не приховує обстрілів зі своєї території позицій Збройних Сил України, ані спростовує свою причетність до забезпечення терористів надсучасною зброєю та боєприпасами.

Красномовний доказ цьому – чергова партія зброї та боєприпасів з російським маркуванням, залишена терористами на полі бою. Серед них – реактивні піхотні вогнемети “Шмель”. На одному з них навіть можна прочитати надпис російською мовою “Из России с любовью”. Окрім цього, українським військовослужбовцям перейшли “у спадок” від бойовиків цілі стоси ящиків з мінометними мінами різного калібру з полегшеними хвостовиками та збільшеною кількістю вибухівки. Згідно з маркуванням, усі вони виготовлені у 1996-2009 роках. Спеціалісти запевняють, що подібних боєприпасів на озброєнні ЗС України не було ніколи.

До речі, деякі міни, так би мовити, іменні. На одній можна прочитати надпис російською мовою “За черепаху”, на іншій – нецензурне послання від колишнього братського народу українським солдатам. А от “Привет из Одессы” повинен був прилетіти до українських військовиків у вигляді гранати для ручного протитанкового гранатомета.

Наші воїни залюбки показують трофейні міномети та гармати. Одна з них, гаубиця Д-30, з надписом на стволі теж російською “Зайка” користується особливою популярністю. У активі українських воїнів є й танки, бойові розвідувальні машини, бойові машини піхоти, плаваючі гусеничні транспортери та багато іншої російської техніки.

Фахівці з озброєння Збройних Сил України кажуть, що після технічного огляду все це майно повернеться у війська і буде використано за призначенням проти загарбників України.

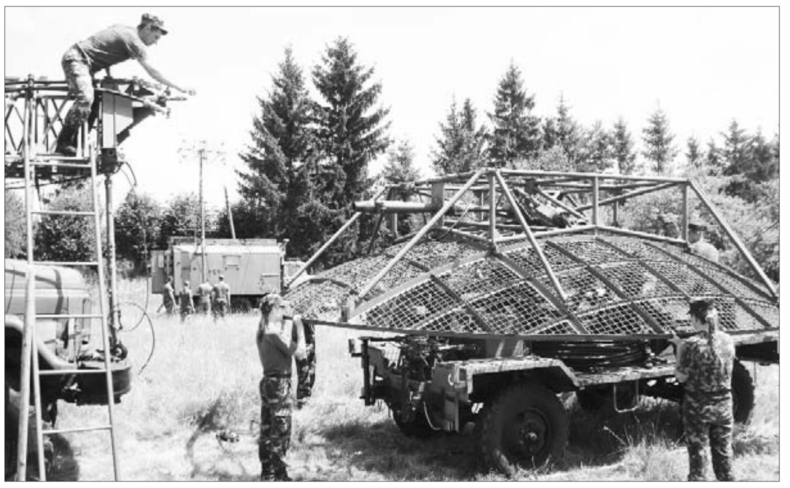
Тарас Грень. Фото автора.

ЗВ’ЯЗКІВЦІ НА ПЕРЕДОВІЙ

Бойові навички стали у пригоді

Восьмого серпня військовослужбовці військ зв’язку, радіотехнічного забезпечення автоматизованих та інформаційних систем відзначатимуть професійне свято.

Звичайно, в умовах війни про якесь святкування не йдеться, однак привітати і відзначити бойову роботу військових зв’язківців треба. Начальник військ зв’язку, РТЗ А та ІС Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Олександр Кушнір привітав підлеглих із професійним святом, побажав витримки, натхнення, терпіння, особливо тим, хто нині на передовій боронить державу від агресора.

У мирний та воєнний час у військах зв’язку бойове чергування організовано щодня. Передусім – це забезпечення органів управління надійним, безперебійним та захищеним зв’язком. Нині це вкрай важливо в районах проведення бойових дій.

У зоні АТО задіяні підрозділи зв’язку усіх видів Збройних Сил. Кожен у своєму напрямку забезпечує профільні війська.

Визначені підрозділи зв’язківців Повітряних Сил – теж в районі АТО. Вони забезпечують зв’язком органи управління повітряної компоненти. Командир полку, чиї підрозділи здійснили марш на більш як тисячу кілометрів, переконаний у якісній підготовці та професійності підлеглих. За його словами, щороку в частині проводилися відповідні маневри, марші на 600-800 кілометрів із бойовим розгортанням на місцевості. Тепер ці навички знадобилися. Хібащо тоді зв’язківці більше уваги приділяли професійній роботі. Зараз пріоритетне значення має безпека. Тому в районі базування облаштовуються стрілецькі позиції, інженерні споруди та інші побутові речі для життя в бойових умовах.

На неоголошену війну зв’язківці вирушили на штатній техніці, щоправда, завдяки силам місцевих волонтерів їхнє озброєння поповнилося новими раціями і новітніми зразками цифрових засобів, які військовослужбовці розмістили у старенських апаратних. Це суттєво підвищить якість роботи та інформаційну безпеку.

Юрій Бандерівець. “Крила України”.

“Стрімкий Тризуб” на Львівщині – буде!

На Львівщині добігла кінця завершальна фаза планування україно-американського тактичного навчання “Репід Трайдент – 2014” (у перекладі українською – “Стрімкий Тризуб-2014”), до якої було залучено понад півсотні українських та іноземних фахівців із 14 країн Європи та Північної Америки. Усі країни-учасниці майбутніх військових маневрів є членами НАТО або визнані партнерами цієї організації. Зокрема, серед них – представники Азербайджану, Болгарії, Великобританії, Грузії, Канади, Литви, Латвії, Молдови, Німеччини, Польщі, Румунії та України.

Цього року серед учасників “Репід Трайдент” будуть й нові “обличчя” – до проведення навчання залучатимуться представники ЗС Іспанії. Найбільша іноземна делегація, представлена на конференції, була від США. Вона налічувала майже 20 військових фахівців.

У зв’язку із складною військово-політичною ситуацією в Україні проведення заходів міжнародного військового співробітництва перебувало під питанням. Однак Україна, як давній учасник програм у сфері колективної безпеки та військового партнерства з іншими країнами європейського регіону, чітко слідує усім прийнятим раніше на себе зобов’язанням. У зв’язку із цим, були внесені корективи в концепцію проведення заходу, склад організаторів та учасників. Раніше навчання проводились із залученням керівного складу та підрозділів 8-го армійського корпусу. Згодом повноваження були передані Оперативному командуванню “Північ”. Але особовий склад цих частин та з’єднань зараз виконує інші завдання. Тому основну приймаючу функцію було доручено командуванню Академії Сухопутних військ ім. гетьмана П.Сагайдачного. До слова, співкерівником цьогорічного навчання від української сторони є перший заступник начальника військового навчального закладу полковник Олександр Сивак.

Як і в минулі роки, навчання планувалось провести у липні на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки Академії Сухопутних військ, що у Яворівському районі Львівської області. Натомість, через події на Сході держави та реорганізаційними питання захід перенесено на осінь. Зважаючи на кардинальні зміни, у цьогорічному навчанні з української сторони будуть задіяні понад півтисячі військовослужбовців Академії. Це дозволить не лише якісно наповнити навчальний процес майбутніх офіцерів, а й перейняти новітні методики планування та проведення військових дій у рамках міжнародних військових операцій зі стабілізації та підтримання миру, надасть їм практику роботи у багатонаціональних військових колективах.

За словами начальника Академії Сухопутних військ ім. гетьмана П.Сагайдачного генерал-лейтенанта Павла Ткачука, учасники конференції чітко визначили вимоги до району проведення навчань, навчальні завдання для підрозділів, які братимуть участь у “Репід Трайдент – 2014”, обговорили логістичні потреби та узгодили юридично-правову базу. Особливу увагу іноземні військові звернули на готовність матеріально-технічної бази та навчальних місць, які в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки відповідають найвищим світовим стандартам.

– Особовий склад та керівництво Академії вже мають багаторічний досвід проведення та участі у таких масштабних міжнародних військових навчання, – підкреслив генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Цього року до проведення навчання залучатимуться лише підготовлені військові кадри. З курсантів – це військовослужбовці 3 та 4 курсів, які невдовзі поповнять лави офіцерського корпусу. Також у проведенні занять в руслі навчання будуть задіяні понад 150 одиниць різноманітної військової техніки та зразків озброєння. Сценарій навчань розрахований на те, щоб отримати максимум досвіду. Деякі ввідні базуватимуться на досвіді, отриманому вже під час АТО.

Володимир Скоростецький. м.Львів.

Наша довідка:

Українсько-американські тактичні навчання серії “Репід Трайдент” відбуваються на території нашої держави з 2006 року в рамках програми “Партнерство заради миру”. Метою їх проведення є підготовка до спільних дій у складі багатонаціональних сил під час коаліційних операцій.

Минулого року у навчанні “РепідТрайдент-2013” взяли участь понад 1300 військовослужбовців з 16 країн. До заходу було залучено більше 800 одиниць озброєння та майже 170 військових автомобілів і бойових машин. Для відпрацювання аеромобільної операції та елементів евакуації поранених із поля бою було задіяно 4 вертольоти Мі-8, військово-транспортний літак Ан-26 від Збройних Сил України та німецький транспортний літак С-160. За час навчання було здійснено понад 500 стрибків із парашутом з вертольотів Мі-8, українського літака Ан-26 та німецького С-160.

“...Ми не тільки навчаємо юних десантників, ми виховуємо справжніх патріотів України...”

З цих слів з автором цих рядків і розпочав свою розмову голова Полтавської молодіжної громадської організації “Клуб юних десантників “Гвардія” В’ячеслав Курган, у минулому і сам воїн-десантник. “...Адже такі риси характеру, як порядність, сумлінність, цілеспрямованість, громадянська відповідальність та інші чесноти повинні вкладатися у свідомість кожного ще змалку”.

Військово-патріотичний клуб “Гвардія” та йому подібні в області якраз і є тим осередком, де майбутні захисники Вітчизни здобувають і практичні навички, і фізичне, і морально-психологічне загартування. Тому принцип військових десантників: “Життя – Батьківщині, честь – нікому!” є головним алгоритмом діяльності кожного члена організації.

– За п’ять років нашого існування школу юного десантника пройшли близько 300 юнаків та дівчат, – говорить В’ячеслав Курган. – Багатьом з них здобуті навички стали у пригоді в подальшому, адже близько третини випускників “Гвардії” у той чи інший спосіб та у свій час використали та використовують їх під час служби у Збройних Силах України та інших силових відомствах і структурах, навчання у військових та цивільних навчальних закладах, і що дуже важливо – безпосередньо у зоні активного протистояння терористам та російським агресорам на Сході України.

Теоретичні засади підготовки гуртківців закріплюють щорічними табірними зборами, що проходять на головній базі десантної школи. Її створили завдяки допомозі командування місцевої авіаційної комендатури та Командування Повітряних Сил. Матеріально-технічну підтримку постійно надає керівництво департаменту інфраструктури туризму в Полтавській області та активісти громадського об’єднання “Автомайдан”. Саме завдяки їх допомозі клуб отримав обмундирування, два екземпляри літальних апаратів (літак Ан-2 та вертоліт Мі-1) та повноцінне харчування вихованців клубу.

– Це набуло актуальності та особливого значення саме на фоні нинішньої складної ситуації у державі, коли головна увага суспільства та світової спільноти прикута до подій на Сході. Цьогорічними табірними зборами ми підкреслили і свою активну громадянську позицію, і готовність стати до лав захисників Батьківщини, вже маючи певний практичний досвід. Саме тому до програми зборів входять усі елементи військової підготовки: стройова, фізична, вогнева, тактична, інженерна, медична та інші. Акцент, звісно, робиться на повітряно-десантну та спеціальну підготовку, якою керують досвідчені інструктори як з числа колишніх військовослужбовців, так і випускників нашого клубу, – розповів голова організації “Клуб юних десантників “Гвардія”.

Беззаперечним покажчиком дієвості та ефективності навчання є той факт, що усі, без винятку, кадети (а це віковий “зріз” від 14 до 17 років) без перестород та проблем виконали практичні стрибки з парашутом. Наразі готується і молодший склад, який в усьому бере приклад зі старших товаришів.

– Іноді ми навіть ховаємо свої усмішки, коли молодші кадети зі сльозами на очах просяться на польові заняття або хочуть долучитись до тих елементів військової підготовки, до яких їм ще трохи зарано, – з усмішкою розповідає В’ячеслав. – При цьому ми розуміємо, що у наших вихованців є потрібний потенціал звитяги та готовності до подолання труднощів та перешкод. А для найбільш ефективного засвоєння і теорії, і практики у кадетів необхідно виховувати не тільки волю до перемоги, а й високий командний дух, готовність прийти товаришу на допомогу, підтримати слабшого, спроможність прийняти у скрутну хвилину відповідальне рішення. Саме це визначає ефективне застосування армійських підрозділів та особисту роль кожного військовослужбовця у бойовій обстановці. І ми упевнені, що наші юні десантники у потрібну хвилину не схиблять і гідно виконають свій громадянський та військовий обов’язок перед своїм народом, перед Україною.

А завершили нинішній табірний збір юні “гвардійці” у незвичний спосіб. Окрім урочистого шикування та спуску Прапора зборів, вони доповнили його яскравим дійством, яке подарували пораненим у зоні АТО військовослужбовцям та працівникам Полтавського військового шпиталю. Імпровізований концерт, що відбувся прямо на центральній алеї військового лікувального закладу, розпочався словами подяки від усіх поколінь полтавців тим, хто сьогодні знаходиться на передньому краї боротьби за мир і незалежність України, щосекунди ризикуючи своїм життям, наближає час перемоги та справедливості. По тому вихованці клубу продемонстрували свій стройовий вишкіл, прийоми рукопашного бою та під дружні оплески присутніх порадували дорослі серця військово-патріотичними піснями. А кращою оцінкою цього заходу стали як слова щирої вдячності поранених, так і думка одного з них, сержанта Олега К.: “…Недарма таки народна мудрість каже, що добре слово та пісня лікують не гірше, ніж ліки. І кожен з нас сьогодні отримав і задоволення, і певну дозу еліксиру життя…”.

Володимир Мирний.
“Крила України”. Фото автора.

<u>ДЕНЬ ПОВІТРЯНИХ СИЛ</u>

Із Божим благословенням

Своє професійне свято відзначили й воїни-авіатори авіаційної комендатури під командуванням майора Сергія Іващенка.

– Вперше за всю історію Повітряних Сил Збройних Сил України ця дата стала по-справжньому визначною, – зазначив заступник командира військової частини з виховної роботи майор Олександр Зеленський. – Адже саме сьогодні наші Повітряні Сили складають свій головний іспит на готовність до виконання бойових завдань із захисту суверенітету та незалежності України. Передовий край оборони країни сьогодні не лише у зоні АТО, а й усюди, де виконують свої повсякденні завдання воїни-авіатори.

Військовослужбовці частини сьогодні гідно виконують свій громадянський обов’язок на Сході. Дехто уже виявив бажання стати офіцером і вступають до Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Крім того, завдяки великій кількості бажаючих майже завершено формування новоствореної роти охорони. Цей фактор визначив ще одну особливість нинішньої річниці ПС ЗС України: саме у цей день новобранці склали військову Присягу на вірність Українському народу.

– Символічно, що десята річниця Повітряних Сил співпала зі святом святого Іллі – покровителя усіх авіаторів, – каже Олександр Зеленський. – А наша частина кілька років тому стала у цьому контексті духовним осередком, коли за сприяння керівництва УПЦ на честь святого Іллі тут була збудована капличка. Тому цілком природно, що представники духовенства у нас завжди бажані гості. Тож Боже благословення та щире душпастирське одкровення стали важливою складовою морально-психологічного становлення воїнів-авіаторів, їхньої готовності з честю виконати покладені на них завдання.

Володимир Мирний.
“Крила України”.

В Озерному вітали нових захисників держави

Щоб підняти бойовий дух солдатам, які прибули виконати свій почесний обов’язок перед Батьківщиною, агітаційною групою 52-го гарнізонного Будинку офіцерів разом із творчим колективом аматорів Озерного було проведено привітальний концерт.

Виставка дитячих малюнків на підтримку військових, що розташована в фойє Будинку офіцерів, затримала увагу нового поповнення та додала позитивних емоцій.

Ведуча та організатор свята Наталія Рубан, розпочавши концерт віршованими патріотичними авторськими рядками, запросила на сцену вихованців Озерненського дитсадка “Сонячний теремок”. Діти у вишиванках виконали запальні пісні “Світить сонечко для всіх”, “Кароока Україна” та “Ми бажаємо вам щастя”.

Хвилинки гумору були подаровані дипломантом конкурсу “З маленького українця – починається велика Україна” Мишком Рубаном, який читав гумореску “Козацька слава”.

Ліричного настрою додала й авторка патріотичних віршів Ірина Стрижкова. А Любов Бульба та Наталія Горпенюк заспівали романси та авторські пісні під гітару.

На завершення було виконано Державний Гімн України.

Дмитро Рубан. смт.Озерне.

АДЕКВАТНІ ДІЇ

Генсек НАТО: "Українська криза стала переломним етапом в історії Альянсу"

Генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен охарактеризував українську кризу як переломний етап в історії Північноатлантичного альянсу. На спільному виступі з прем'єр-міністром Великобританії Девідом Кемероном, що відбувся цього тижня у бельгійському Монсі, він заявив, що мир і безпека піддаються випробуванню "російською агресією проти України". За словами датського політика, "злочинне знищення літака MH17 показало, що конфлікт в одній частині планети може мати трагічні наслідки по всьому світу". Про це повідомляє агентство dpa.

Генсек НАТО підкреслив, що Альянс "сповнений рішучості захищати всіх союзників від будь-якої загрози". У свою чергу, Кемерон заявив, що на майбутній у вересні 2014 року зустрічі країн-членів НАТО в Уельсі необхідно домогтися гарантій, щоб Альянс швидко і практично без попередження реагував на дії будь-якого агресора відносно союзних держав.

У цьому контексті цілком закономірним є намір НАТО створити на території Польщі базу швидкого реагування на випадок загострення відносин з Росією. Зокрема, це запропонував Головнокомандувач Об'єднаних збройних сил Північноатлантичного Альясна в Європі Філіп Брідлав. Як це повідомляє лондонська газета "The Times", на його думку, така військова база повинна бути оснащена всім необхідним – зброєю, боєприпасами і пайками, аби бути здатною оперативно задіяти війська та мати змогу оперативно реагувати на зміни у воєнно-політичній обстановці на теренах Східної Європи. Крім того, на думку військовопосадовця, створення такої бази надасть більше впевненості польській та прибалтійській спільнотам в тому, що НАТО захистить їх від будь-якої агресії, можливості здійснення якої дедалі зростають.

Останнім часом Росія продовжує нагнітати обстановку біля кордонів країн Балтії. Днями Збройні сили Латвії зафіксували в межах латвійської виключної економічної зони російський бойовий корабель та підводний човен, що знаходився на відстані 1,7 морської милі від нього. Минулого тижня, по тривозі були підняті винищувачі НАТО через те, що над нейтральними водами Естонії були помічені російські винищувачі. 22 липня вже у територіальних водах Латвії близько Ліепаї помічено судно ВМС Росії, а повітряний патруль НАТО зафіксував біля зовнішнього морського кордону Латвії два російські військових літаки.

Зважаючи на доволі зростаючу інтенсивність дій провокативного характеру з боку Російської Федерації, східноєвропейські країни-члени Альянсу продовжують вживати адекватних заходів. Якщо створення потужної військової бази у польському Щецині – лише перспектива, то на морі НАТО вже сформувало підрозділ бойових кораблів. До його складу увійшли бойові кораблі Німеччини, Бельгії, Нідерландів, Естонії, Латвії, Польщі та Норвегії, частина із яких вже прибули до порту Клайпеди. До кінця тижня має пройти офіційна церемонія зміни керівництва підрозділом.

ТЕХНОЛОГІЇ

ВПС США зосереджуються на модульності

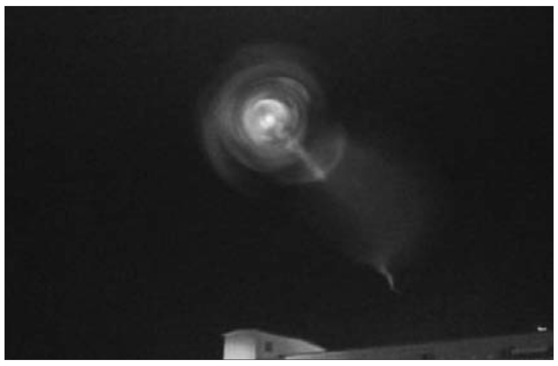
Міністерство оборони США оприлюднило нову стратегію розвитку ВПС, що реалізовуватиметься протягом наступних 30 років. Як повідомляє Jane's, документ передбачає перехід до використання модульної авіаційної техніки із відкритою архітектурою. Такий підхід дозволить відносно здешевити процес модернізації літальних апаратів внаслідок застосування нових технологій.

Варто зазначити, що принципи модульності і відкритої архітектури вже застосовуються в рамках розробки нового бойового літака управління і цілевказівки, який повинен буде замінити застарілі E-8 JSTARS, а також під час розробки перспективного навчально-тренувального літака TX, яким планують замінити застарілі T-38 Talon.

Відтепер нові принципи будуть враховуватися у всіх нових проектах із розробки військової техніки. Модульність дозволить згодом додавати нове обладнання або вилучати застаріле без необхідності внесення серйозних змін до конструкції літака, вертольота чи БПЛА. Відкрита ж архітектура дозволить декільком компаніям розробляти нові технології, а потім поєднувати їх в одній машині. Крім того, розробники нових технологій повинні враховувати можливість їх використання й в існуючій авіатехніці, що дозволить нарощувати бойові можливості за умов відносно невеликих фінансових вкладень.

ТЕСТИ

Китай провів випробування ПРО

Китай провів випробування компонентів національної системи протиракетної оборони, призначених для перехоплення міжконтинентальних балістичних ракет. Про це повідомило китайське агентство Синьхуа. Подробиць випробувань агентство не повідомляє, окрім факту успішного його завершення.

Експерти стверджують, що Китай у питаннях створення власної ПРО пішов шляхом Сполучених Штатів Америки. У країні активно триває процес створення систем, які можуть бути використані як для знищення штучних супутників Землі, так і перехоплення головних частин балістичних ракет. Зараз система ПРО Китаю знаходиться тільки на початковому етапі свого розвитку. Її недосконала місцем залишається слабка система попередження про ракетний напад. Крім того, за наявною інформацією, в даний час НВАК не має у своєму розпорядженні штучних супутників Землі, здатних виявляти як старт балістичної ракети, так і напрямок її польоту.

НА РІВНІ САНКЦІЙ

Країни НАТО відмовилися від танкового біатлону

Попри офіційне запрошення, країни-учасники Альянсу відмовилися брати участь в чемпіонаті з танкового біатлону, який у ці дні відбувається в Російській Федерації. Про це в ефірі радіостанції "Ехо Москви" заявив заступник головнокомандувача Сухопутних військ ЗС РФ генерал-лейтенант Олександр Лєнцов.

За його словами, запрошення загалом були розіслані до 40 держав, у тому числі в країни НАТО, втім, реальну участь у танкових змаганнях взяли лише 12 країн далекого і ближнього зарубіжжя. У російському танковому біатлоні також не присутня й Україна, яка ще минулого року давала згоду на участь своїх екіпажів.

Цього року міжнародний чемпіонат з танкового біатлону відбувається на підмосковному полігоні Алабіно. Він розпочався цього тижня і триватиме до 16 серпня. У "танкових перегонах" беруть участь екіпажі із Анголи, Вірменії, Білорусі, Венесуели, Індії, Казахстану, Киргизії, Китаю, Кувейту, Монголії, Росії і Сербії.

ПРОТИРАКЕТНА ОБОРОНА

Конгрес схвалив додаткове фінансування "Залізного купола"

Американський парламент схвалив законопроект про додаткове фінансування ізраїльського протиракетного комплексу "Залізний купол". Як повідомляє Reuters, за виділення Ізраїлю 225 мільйонів доларів спочатку проголосував Сенат, а потім і Палата представників Конгресу США. Очікується, незабаром документ підпише президент США Барак Обама.

Минулого тижня Пентагон запросив у Конгресу додаткові 225 мільйонів доларів, які плануується включити в пакет військової допомоги Ізраїлю. Міністр оборони США Чак Хейгл заявив, що ці кошти необхідні Ізраїлю для прискорення виробництва протиракетних комплексів "Залізний купол", аби забезпечити адекватний захист території від ракетних обстрілів з боку сектора Гази.

Приводом для збільшення військової фінансової допомоги стало загострення конфлікту між Ізраїлем і палестинською організацією ХАМАС. З 7 липня поточного року Ізраїль проводить операцію "Незламна скеля", метою якої є припинення ракетного обстрілу ізраїльських міст з боку сектора Гази, контрольованого бойовиками ХАМАСу.

Окрім додаткового фінансування програми "Залізний купол", США вирішили надати Ізраїлю кошти на виробництво і розробку протиракетних комплексів "Стріла" і "Праща Давида". На ці програми планують виділити майже 270 мільйонів доларів. Загалом, за даними Сенату, на реалізацію ракетних програм Ізраїлю передбачено понад 600 мільйонів доларів. Загалом же на реалізацію програми "Залізний купол" США виділили Ізраїлю вже понад мільярд доларів. Батарея комплексу складається з центру управління, радара і трьох пускових установок.

Комплекс "Залізний купол" призначений для перехоплення різних ракет з дальністю до 70 кілометрів. Він здатний передбачувати місце падіння боєприпаса противника і скасовувати команду на його знищення, якщо той повинен впасти в ненаселеному районі.

Сторінку підготував Сергій Крапка.

ПЕРСПЕКТИВА

NASA представило наукові прилади для нового марсохода

Національне управління з аеронавтики і космічного простору США (NASA) представило сім наукових приладів, створених для космічного апарата, який планується відправити на Марс в 2020 році. Про це повідомив у Вашингтоні провідний спеціаліст програми дослідження Марса NASA Майкл Майєр.

Він нагадав, що "13 місяців тому NASA оголосило конкурс на пропозиції приладів для створюваного на базі марсохода Curiosity нового марсохода". За його словами, це був дуже тривалий процес, в якому взяли участь вчені з різних країн. "У січні було завершено прийом заявок. Ми розглянули всі 58 пропозицій, які надійшли до нас, і дійшли висновку, що на борту нового марсохода буде встановлено сім пристроїв, розроблених американськими, іспанськими, французькими та норвезькими вченими", – зазначив Майєр. Серед приладів:

Mastcam-Z – удосконалена система камер з можливістю панорамної і стереоскопічної зйомки і можливістю наближення.

SuperCam, – прилад, який займатиметься зйомкою, проводитиме аналіз хімічного і мінералогічного складу ґрунту.

Planetary Instrument for X-ray Lithochemistry – рентген-флуоресцентний спектрометр, куди так само буде входити камера високої роздільної здатності для визначення дрібномасштабного хімічного складу елементів матеріалів з поверхні Марса.

Scanning Habitable Environments with Raman & Luminescence for Organics and Chemicals – спектрометр, який займатиметься дрібномасштабною зйомкою, використовуватиме ультрафіолетовий лазер для визначення дрібномасштабного мінерального складу та знаходитиме органічні складові.

The Mars Oxygen In-Situ Resources Utilization Experiment – цей прилад спробує виробляти кисень з діоксиду вуглецю, який міститься в атмосфері Марса.

Mars Environmental Dynamics Analyzer – це комплект датчиків, які будуть займатися вимірюванням температури, швидкості і напряму вітру, тиску, відносної вологості повітря і розмірів та форм частинок пилу.

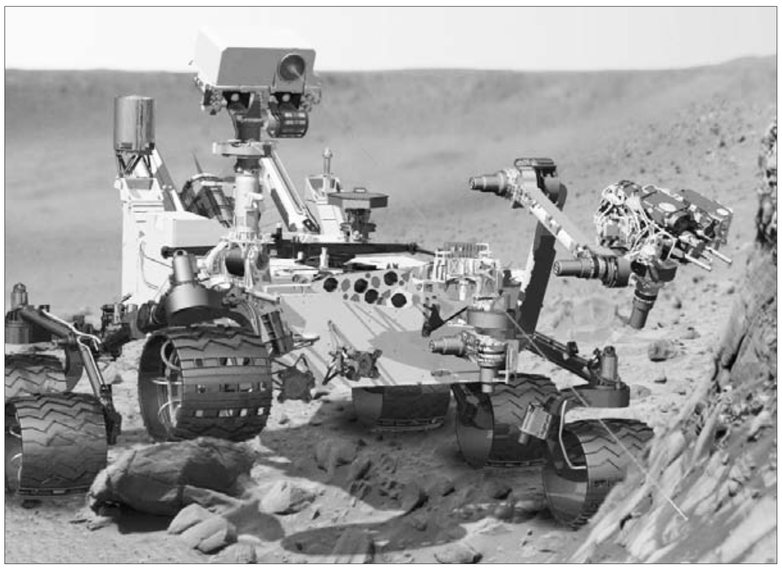
Radar Imager for Mars Subsurface Exploration – підповерхневий радіолокатор із сантиметровою роздільною здатністю, який вивчатиме геологічну структуру шарів, що знаходяться під поверхнею.

"Новий марсохід буде забезпечений більш точними науковими приладами і вдосконаленою системою посадки на Марс. Його головна функція – зайнятися пошуками ознак минулого життя на Червоній планеті, якщо таке було, відібрати і зберегти різні зразки ґрунту для вивчення в наукових лабораторіях", – уточнив Майєр.

Він також додав, що створення приладів обійдеться в $ 130 млн. Сюди не входить вартість трьох приладів, які будуть поставлені Францією, Норвегією та Іспанією.

Марсохід, що відправиться на Марс в 2020 році, буде сконструйований за типом Curiosity, який прибув на Червону планету 6 серпня 2012 для дослідження кратера Гейла. Загальна вартість цього ровера складатиме близько 1,9 мільярдів доларів.

Цей проект стане важливою частиною багаторічної американської програми вивчення Марса. Її головною метою є пілотований політ на Червону планету, який попередньо намічений на 2030-ті роки.

НАСЛІДКИ САНКЦІЙ

ILS скорочує число запусків "Протонів" і чверть персоналу

Компанія International Launch Services (ILS), що має ексклюзивні права на запуск в комерційних цілях ракет-носіїв "Протон" і розгінних блоків "Бриз-М", повідомила про скорочення чверті працівників через заплановане дворазове зменшення числа запусків.

"Тепер число працівників в ILS відповідає нашим короткостроковим бізнес-планам, які зажадали від нас скоротити робочу силу на 25%", – заявив президент компанії Філ Слек. За його словами, раніше компанія здійснювала 7-8 запусків на рік. "Тепер ми націлені на 3-4 запуски щорічно", – уточнив Слек.

Перспективи американського ринку для "Протонів" погіршилися внаслідок невдалого запуску в травні поточного року, коли ракета-носій "Протон-М" із супутником зв'язку "Експрес-АМ4Р", яка стартувала з Байконура, згоріла в щільних шарах атмосфери. В результаті було втрачено найпотужніший російський телекомунікаційний космічний апарат.

Впливає і зростаюча конкуренція. Ряд американських компаній претендують на те, щоб замінити на місцевому ринку важкий "Протон" більш легкими ракетами-носіями. На тлі погіршення російсько-американських відносин деякі незалежні американські виробники лобіюють в конгресі США заборону на використання російських ракет і двигунів.

Крім того, останнім часом домінування на ринку важких супутників, для запуску яких найкраще підходять "Протони", змінилося поширенням більш легких супутників. У цьому сегменті з "Протоном" конкурують, насамперед, французька ракета Ariane 5 виробництва Arianespace і Falcon 9 виробництва каліфорнійської Space Exploration Technologies.

ВПЕРШЕ

Литовський супутник завершив свій політ

Мініатюрний супутник "ЛітуанікаСат-1" /LituanicaSat-1/, створений в Литві колективом ентузіастів, завершив свою космічну подорож. Про це повідомив журналістам керівник проекту Вітяніс Бузас.

Наносупутник пробув на навколоземній орбіті більше 150 днів. "Результати довели, що при створенні апарата були прийняті правильні рішення. Всі намічені цілі, незважаючи на вкрай обмежені можливості, досягнуті", – підбив підсумок космічної місії Бузас.

"ЛітуанікаСат-1", а також ще один литовський наносупутник "ЛітСат-1" були виведені на навколоземну орбіту з МКС 28 лютого. Вони стали першими литовськими штучними супутниками Землі.

КОСМІЧНА НАВІГАЦІЯ

ВПС США успішно запустили новий супутник GPS

1 серпня за допомогою ракети Atlas 5 був здійснений успішний запуск космічного апарата GPS 2F-7 з космодрому Кейп Канаверал у Флориді. Коли супутник повністю приступить до роботи, він допоможе збільшити можливості сузір'я супутників GPS.

Цей запуск супутника GPS – третій у цьому році, і 7-й із серії 12 супутників, які повинні бути запущені в цілому для подальшого зміцнення можливостей сузір'я.

"Супутник був суттєво вдосконалений для того, щоб забезпечувати ще більшу точність, потужність сигналу та інші переваги для користувачів GPS по всьому світу", – заявила Лора Маджинніс, заступник керуючого компанії ULA на прес-коференції перед запуском.

Повне введення в експлуатацію GPS 2F-7, вартість якого склала 245 000 000 доларів, дасть можливість іншому супутнику пересунутися на іншу позицію і замінить супутник, який був виведений на орбіту в 1992 році.

GPS 2F-7 приєднається до шести супутників GPS 2F, які вже знаходяться на орбіті Землі. Заплановано, що термін роботи кожного апарата на орбіті – не менше 12 років. Крім того, нові, вдосконалені супутники більш стійкі до перешкод, ніж попередні моделі.

"Запуск наступного апарата із серії GPS 2F намічений на кінець жовтня, і ще два супутники будуть відправлені в космос в 2015 році", – повідомив Уолтер Лодердейл, директор місії GPS 2F-7.

Мережа супутників GPS являє собою найбільше сузір'я супутників міністерства оборони США, всього в неї входить 31 працюючий в даний час на орбіті супутник. Всього сузір'ю необхідно для нормального функціонування 24 повністю справних апарати на орбіті, однак, додаткові супутники служать є на той випадок, якщо виникнуть які-небудь проблеми.

Сторінку підготував Віктор Джміль.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

4 – 10 серпня

11 серпня 1932 р. *відбувся перший політ серійного винищувача І-5 М.М.Полікарпова.*

11 серпня 1941 р. *здійснено перший в історії висотний таран (10 км), МіГ-3 таранив “Дорньє-17”.*

11 серпня 1986 р. *на вертольоті Уестленд “Лінкс” (Великобританія) досягнено рекордної швидкості – 400 км/год.*

12 серпня 1888 р. *відбувся політ першого дирижабля з двигуном внутрішнього згоряння. Дирижабль був створений німцем Карлом Велфертом.*

12 серпня 1957 р. *складено перший серійний фронтовий винищувач Су-7.*

13 серпня 1937 р. *відбувся перший політ літака-амфібії S-44.*

13 серпня 1954 р. *відбувся перший політ літака “Канберра” з двома двигунами ASSa.7.*

14 серпня 1931 р. *відбувся перший політ суцільнометалевого пасажирського літака АНТ-14 “Правда”.*

14 серпня 1956 р. *на авіабазі Edwards (штат Каліфорнія, США) відбувся перший дослідний політ ракетного літака X-1B.*

14 серпня 1959 р. *фірма “Мартін” (США) вивела на льотні випробування першу в світі важку міжконтинентальну ракету “Титан-1”.*

14 серпня 1959 р. *льотчик-випробувач В.С.Ільюшин на літаку Т-43-1 встановив світовий рекорд висоти польоту – 28 852 м.*

15 серпня 1969 р. *на вертольоті Мі-8 встановлено рекорд дальності польоту – 2232,2 км.*

15 серпня 1981 р. *відбувся перший політ пасажирського літака фірми “Макдоннелл-Дуглас” DC-8-71.*

16 серпня 1944 р. *відбувся перший політ літака Ju-287V-1, першого середнього реактивного бомбардувальника. Крило літака мало зворотну стріловидність.*

16 серпня 1952 р. *здійснив перший політ турбогвинтовий авіалайнер Bristol Britania.*

16 серпня 1980 р. *відбувся перший політ штурмовика EMB-312 Tucano.*

16 серпня 1984 р. *відбувся перший політ пасажирського літака ATR 42-300.*

17 серпня 1939 р. *відбувся перший політ прототипу американського штурмовика-бомбардувальника DB-7 (в серії Дуглас А-20 “Хевок”).*

17 серпня 1984 р. *здійснив перший політ дослідний штурмовик Су-25Т.*

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ПОЧАТКУ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Україна у Першій світовій війні:

втрати та здобутки

Для України Перша світова війна, що тривала у Європі з 1 серпня 1914 по 11 листопада 1918 року, мала величезне значення. По-перше, за її результатами територія України надовго розділилася на декілька частин. По-друге, саме Перша світова війна стала поштовхом для революції в Росії, в результаті якої з’явилася на світ Українська Народна Республіка – вперше за декілька століть Україна, хоч і не надовго, завоювала державність.

Взагалі, у Першій світовій війні назва “Україна” використовувалася лише як загальнонаціональна назва території проживання українського народу. Території, які становлять сучасну Україну, входили до складу Російської імперії (Наддніпрянщина) та Австро-Угорської імперії (Закарпаття, Галичина, Буковина). Але події Першої світової війни послабили вплив режимів імперій на етнічних українців, й в 1917–1920 роках повстало державне життя України зі столицею в Києві.

Після поразки революції 1905-1907 років український визвольний рух, який набирав обертів, опинився в складному становищі. Розпалася Українська радикально-демократична партія. Разом із тим частина діячів Української соціал-демократичної робітничої партії, зокрема Симон Петлюра, Валентин Садовський, взяли участь у створенні міжпартійного політичного блоку – Товариства українських поступовців (ТУП). Активними діячами Товариства були Михайло Грушевський, Сергій Єфремов, Володимир Винниченко, Євген Чикаленко, Дмитро Дорошенко, Людмила Старицька-Черняхівська та інші. Найближчим своїм завданням ТУП вважало українізацію освіти, громадських установ, суду й церкви. Політичну лінію Товариства проводила газета “Рада”. Значна увага приділялася відстоюванню українських інтересів у Державній Думі. Найреакційніша за своїм складом третя Державна Дума відхилила питання про українську мову навчання в початкових школах, а також про вживання української мови в судах. У 1913 році, коли була скликана четверта Дума, ТУП у своїх домаганнях заручилося підтримкою фракцій трудовиків та кадетів. Проте консервативна більшість Думи знову заблокувала ці питання.

Утиски з боку царського уряду продовжувалися й надалі. У 1914 році уряд заборонив святкування дня народження Тараса Шевченка. Це викликало хвилю протестів по всій Україні. Слова обурення пролунали навіть у Державній Думі. Тут вперше розгорнулася гостра дискусія з українського питання, і це справило велике враження не тільки в Думі, а й поза її межами. Незважаючи на репресії з боку влади, українське студентство у березні 1914 року вийшло на маніфестацію під жовто-блакитними прапорами.

Таким чином, напередодні Першої світової війни в Україні назрівала революційна ситуація. Протягом першої половини 1914 року в Україні сталося понад 300 страйків, в числі яких понад 70% було політичними. У страйках взяли участь близько 95 тисяч чоловік. Усього за період нового революційного піднесення (1910 – перша половина 1914 року) в Україні відбулося 978 страйків з числом учасників близько 330 тисяч чоловік.

У цей самий час на західноукраїнських землях одним з найхарактерніших проявів національно-визвольних ідей було пробудження соціальної активності українського селянства. У 1902 році Східна Галичина була охоплена сільськогосподарським страйком, в якому взяли участь близько 200 тисяч селян. Основними вимогами страйкарів були підвищення заробітної плати та припинення втручання польської адміністрації в еміграцію селян і робітників в Америку. Страйк мав одночасно соціальний і національний характер та був спрямований проти польського панування в краю. Він завершився повною перемогою селян і показав зразок національної солідарності. Це цілковито змінило загальний баланс сил двох головних галицьких національностей: якщо польська еліта, зберігаючи свою політичну монополію в краю, й далі переважала українську, то українське селянство своєю організованістю і національною свідомістю значно перевищувало польське.

Усі свої здобутки українцям доводилося виборювати у впертій боротьбі з польською адміністрацією та польськими політичними силами краю. Українсько-польські стосунки на початку XX століття набрали гостро конфліктного характеру, характеру неоголошеної війни, найвиразнішими проявами якої стали замах на Івана Франка 1897 року, криваві розправи над українськими виборцями, вбивство галицького намісника графа Андрія Потоцького українським студентом у 1908 році та вбивство польськими студентами одного з лідерів українського студентського руху Адама Коцка у 1910 році. Політична боротьба точилася навколо двох питань: створення українського університету у Львові та проведення виборчої реформи, яка би збільшила представництво українців у галицькому сеймі. У лютому 1914 року завдяки активним діям митрополита Андрея Шептицького був укладений польсько-український компроміс, за яким українці повинні були одержати третину місць у сеймі і повноправне представництво у різних сеймових комісіях. Поляки зобов’язалися не чинити перешкод заснуванню українського університету у Львові.

У березні 1913 року виникло військове товариство “Січові стрільці”. До початку Першої світової війни таких товариств налічувалось близько ста. “Січі” вели культурно-освітню роботу. Вони, зокрема, брали участь у шевченківських ювілеях. З їх ініціативи були відкриті пам’ятники Т. Шевченку у багатьох містах і селах Галичини. 100-річний ювілей Кобзаря вони використали і в політичних цілях. 28 червня 1914 року спортивні й військові “Січі” провели багатотисячні мітинги під гаслами визволення від іноземного гніту Галичини та Наддніпрянської України та створення на цій основі єдиної самостійної України.

Уже з початком Першої світової війни населення Галичини й Буковини опинилося в скрутному становищі. “З одного боку, – пише сучасний історик Т. Гунчак, – його мордували росіяни, намагаючись вибити з нього почуття національної свідомості й самопошани; з іншого – над ним знущалися австрійці та мадяри, звинувачуючи у русофільстві”. На початку війни галицькі та буковинські землі були завойовані російськими військами. Основною метою російської адміністрації було знищення основного центру українського національного руху, що зосереджувався в цих землях, та створення передумов для органічного їх включення до складу Російської імперії.

Саме на виконання цих завдань і були спрямовані основні заходи новопризначеного генерал-губернатора Галичини графа Георгія Бобринського: закриття “Просвіт”, українських установ, бібліотек, шкіл; насильницька русифікація; репресії проти місцевої інтелігенції; гоніння на греко-католиків; масові депортації населення (з Галичини було виселено понад 12 тисяч осіб, звинувачених у неблагонадійності).

Війна принесла українським землям руйнацію господарства, гальмування поступального розвитку, деформацію структури виробництва, посилення залежності від іноземного капіталу. У Галичині за роки воєнного лихоліття було зруйновано понад 40% господарських та житлових будинків, понад 1,5 тисяч промислових споруд. Навіть стратегічно важлива нафтова промисловість зменшила виробництво на третину. На Буковині у цей час поголів’я коней та свиней зменшилося на 60%, овець – на 47%. Не набагато кращою була ситуація і в Наддніпрянській Україні. Якщо 1913 року тут функціонувало 3381 підприємство, то 1915 – лише 2849. На 1917 рік з 4 млн селянських господарств 1,8 млн дворів були без коней.

У цей час в селах залишилося лише 38,7% працездатних чоловіків. Водночас із деградацією господарства в роки війни зростала його залежність від іноземного капіталу. Тільки впродовж 1916-1917 років 74% іноземних капіталів у розвиток кам’яновугільної промисловості Російської імперії було вкладено в підприємства Донбасу.

Зате дві російських революції, що відбулися у лютому та жовтні 1917 року, дали можливість українцям посилити національно-визвольний рух та створити УНР. На жаль, громадянська війна, що розпочалася після Жовтневої революції, не дала українській державності проіснувати довго – надто нерівними були сили у боротьбі на декілька фронтів. Адже з одного боку на Україну наступала Червона армія, з другого – Біла армія, а були ж ще і німці, і інтервенти. Таким чином українська державність ще на довгих 70 з лишнім років припинила своє існування. Але все ж вона була, і одним із поштовхів до її створення стала саме Перша світова війна.

Підготував Олексій Береговий. “Крила України”.

НАШІ – НАЙСИЛЬНІШІ

Офіцери ЗС України – переможці турніру "Богатир Дніпра-2014"

У Дніпропетровську відбувся відкритий Всеукраїнський турнір зі стронгмену за звання найсильнішої людини України "Богатир Дніпра-2014", у якому взяли участь 15 справжніх чоловіків з усіх куточків країни.

За словами організатора турніру, офіцера Повітряних Сил Збройних Сил України, голови Дніпропетровської обласної федерації стронгменів, дворазового чемпіона світу капітана Віталія Герасимова, з кожним роком цей турнір набуває популярності. Значно зростає професіоналізм його учасників, відповідно, і вправи стають найважчими.

– Цьогорічний турнір зібрав майже всіх найсильніших майстрів підйому та переносу непідсильних для звичайної людини предметів із Києва, Львова, Харкова, Полтави та, звичайно, Дніпропетровська, – повідомив капітан Віталій Герасимов.

Головним рефері змагань став триразовий чемпіон світу, заслужений майстер спорту киянин Олександр Пеканов. Протягом двох годин учасники турніру виборювали звання кращого у відомих естафетах з богатирського багатоборства: перенесення на швидкість 180-кілограмової валізи та перекидування 360-кілограмової покришки, перетягування вантажівки на дистанцію 20 метрів. У наступних етапах чемпіонату богатирі змагалися у піднятті 120-кілограмової штанги на рази та перекидуванні цементних шарів вагою від 110 до 155 кілограмів.

За підсумками змагань призові місця чемпіонату здобули офіцери Збройних Сил України – капітан Віталій Герасимов та підполковник Денис Дубровський. Ці офіцери проходять військову службу у Дніпропетровському та Миколаївському гарнізонах.

Після завершення турніру на запитання, як переможцям вдається поєднувати службу у війську з виступами на професійній спортивній арені, офіцери без вагань відповіли, що за великого бажання, сили волі та особистої дисциплінованості цілком до снаги з користю поєднувати заняття спортом, гідно служити у лавах Збройних Сил України та здобувати спортивні перемоги.

ДЗЮДО

Три золота та бронза на етапі Кубка Європи

Таким став результат українських дзюдоїстів, які тріумфально виступили в Празі (Чехія) на етапі Кубка Європи (U21) в рамках відбору на чемпіонати Європи та світу серед юніорів.

Серед 356 спортсменів з 36-ти країн, що брали участь у змаганні, Україну представляли 15 спортсменів – 13 юнаків і дві дівчини.

Чемпіонами стали Дмитро Раскін (до 66 кг), Семен Ракита (до 100 кг) і Антон Рудник (понад 100 кг), а "бронзу" завоювала Єлизавета Каланіна (понад 78 кг).

Загалом, у чоловічому заліку збірна України посіла перше місце, випередивши бразильців і азербайджанців, а в загальнокомандному – друге, пропустивши вперед команду Бразилії.

ДОПОМОГА АРМІЇ

Українська гімнастка продає золоту медаль, щоб підтримати бійців АТО

На благодійному аукціоні, ініційованому спортивними сайтами Football.ua та iSport.ua на підтримку української армії, готовність долучитись до ініціативи висловили безліч не байдужих до долі України людей, серед яких були як прості вболівальники, так і спортивні знаменитості.

Зокрема, відома українська спортсменка Наталія Годунко зважилася продати свою золоту медаль, здобуту у командній першості чемпіонату світу з художньої гімнастики 2001 року в Мадриді, для того, щоб підтримати українську армію.

Про це на своїй сторінці у "Фейсбуці" повідомив музикант Сашко Положинський.

– Українські спортсмени підтримують українську армію. Безліч раритетних сувенірів для вболівальників і прихильників виставлено на інтернет-аукціоні. Моя подруга Nataliia GOdunko також виставила деякі свої речі. Серед них – золота медаль чемпіонки світу. Мені шкода, що GO вирішила її продати, однак торги вже розпочалися, – йшлося у повідомленні.

Крім цього, Наталія продає булаву, з якою вона виступала на Олімпійських іграх 2008 (Пекін) і стрічку з автографом з чемпіонату Європи 2006 (Москва). Зараз цей лот коштує 1 тис. гривень.

ВЕСЛУВАННЯ

Нагребли на "срібло"

В італійській Варезі пройшов чемпіонату світу (U-23) з академічного веслування.

Українська чоловіча четвірка парна без рульового в складі Юрія Іванова, Антона Бондаренка, Артема Верестюка та Андрія Михайлова стала срібним призером з результатом 5.50.90 хв. Українці поступилися переможцям зі Швейцарії лише 1,950 секунди.

Трійку призерів замкнув німецький екіпаж (5.51.32 хв).

Сторінку підготував Владислав Содель.

ЗАСНОВНИК: МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Червоноармійська, 105
тел: 067-587-02-96, 0432-59-62-26,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса:
krula_ukr@ps.mil.gov.ua
krula_ukr@i.ua

Головний редактор **М. ПОПЛАВСЬКИЙ**
Заст. головного редактора: С.Крапка.
Відповідальний секретар: О.Македонський.
Дизайн та верстка: Ю.Цупко.
Літературний редактор: О. Худенька.
Тир. 9 475 на місяць Зам. № 142230.
Перший редактор Сергій Свенцицький

АВТОДРОМ

Hyundai i20: із натяком на "спортивність"

У той час, коли автокомпанія Hyundai представляє лише ескіз серійної версії наступного покоління i20, у мережі Інтернет з'являється його натурна версія без відповідного камуфляжа, відзнята завзятими автошпигунами. Очікується, що прем'єра новинки відбудеться восени в рамках Паризького автосалону.

Якщо зовнішній вигляд попереднього i20 асоціювався зі звичайним автомобілем суто міського призначення, то дизайн екстер'єра новинки відтепер доповнений ще й легким натяком на "спортивність" моделі. Передусім цьому сприяють зменшені кути нахилу лобового скла та скла п'ятої двері, більш масивна решітка радіатора, фари головного світла із доволі агресивним дизайном та пофарбовані у чорний колір задні стійки.

Варто зазначити, що автомобіль у саме такому вигляді поставлятиметься на індійський авторинок. Чи буде версія глобальною – не відомо. Тому, можливо, європейська версія i20 дещо відрізнятиметься від представленої на світлинах.

Інформації про моторний ряд поки що немає. Втім, за традицією, до неї увійдуть силові агрегати від попередника – 1,2 – 1,4-літрові бензинові та "четвірки", а також трициліндровий турбодизель об'ємом 1,1 літра. Зважаючи на зовнішність, Hyundai i20 може поповнитися і "зарядженим" варіантом із 190-сильним турбомотором. Однак така модифікація може з'явитися не раніше наступного року.

Сергій Крапка. "Крила України".

ПАТРІОТИ УКРАЇНИ

Парашутисти у вишиванках розгорнули прапор України на висоті чотирьох кілометрів

Над Дніпропетровщиною на висоті 4 км розгорнули прапор України. У вільному падінні це зробили парашутисти у вишиванках.

Олег з Кременчука та Павло з Харкова здійснили складний і небезпечний стрибок. Проте навіть розкриваючи парашут, прапора з рук не випустили. Ентузіасти безпечно приземлилися, а відео свого патріотичного вчинку виклали у мережу.

Ідеєю патріотичного стрибка хлопці "заразились" у маріупольського інструктора-парашутиста Віктора Микити – кілька тижнів тому він першим стрибнув із парашутом у вишитій сорочці. Між тим, Олег і Павло вирішили ускладнити завдання, прихопивши із собою великий національний прапор. Хлопці кажуть, що політ вийшов досить спонтанним.

– Я приїхав до аеропорту із прапором, – зізнається Олег Леуцький. – Порозмовляли із товаришем, і в голову прийшла така ідея. Павло одразу ж її підтримав.

Вишиванки придбали друзі патріотичних сміливців. Хлопці зізнаються, що технічний задум був реалізований не повністю через спонтанність ідеї. Між тим, вони не засмучуються і вже думають над новими стрибками.

Марія Руда. "Крила України".

Річка у в'єтнамі
Кращий нападаючий у грі
Ріка в Німеччині
Вітряний млин
Урочистий вірш
Гітлерівські штурмовики
Гітлерівський восначальник
Австралійський страус
Марка літака
Операція з визволення Білорусі
Марка вертольота
Марка літака
Америк. острів в Тихому океані
Справжнє прізвище М.Распутіної
Річка в Росії
Навколишня обстановка
Віз у Середній Азії
Народ в Індії
Виконання музики всім хором
Марка гідролітака
Радянський воєначальник
Англійська міра довжини
Об'єднання тюркських кочових племен
Родюче місце у пустелі
Організація Євгена Коновальця
Монтан
Британський актор
Безправна людина
Стиль, манера
Великий дикий бик
Звичаєве право в мусульман
Ім'я співачки Жасмін
Радянський бомбардувальник
Французька міра довжини
Східний міцний спиртний напій
Американський вчений
Пора року
Грошова одиниця в Японії
Острів в Японському морі
Центр вир-ва кераміки в РФ
Острів в Іонічному морі
Одиничний вектор
Невідоме у математиці
Дія у виставі
Ступінь майстерності в карате
Японські шашки
Багаторічний морський лід
Розмінна монета в Лаосі
Великий урочистий музичний твір
Ріка в Сибру
Низький чоловічий голос
Велика жуйна рогата тварина
Столик для ікон у храмі
Ріка в Азії
Невеликий хижак
Опера Дж. Пуччіні
Сузір'я
Острівна держава в Східній Африці
Біблійний зрадник
Заокеанський пластун
Тихоокеанська держава